CRĂIASA NEATULUI ŞI-A NOPŢII

* * *

POUL ANDERSON

HUGO 1972

CRĂIASA NEATULUI ŞI-A NOPŢII

* * *

POUL ANDERSON

HUGO 1972

Cea din urmă lucire a ultimului amurg stărui-va pînă înspre miezul iernii. Ziuă nu va mai fi mult timp, iar ţinuturile Nordului se veseleau: bobocii ţîşneau în delire gotice pe ramurile de piracantă, flori metalice răsăreau albastre din rîpe şi iarba-ploii învelea colinele, albeaţa înfiorată a florii ce-şi zice „sărută-mă nicicînd”, jos, în vaduri. Fluturări izbucneau printre ele în aripi irizate. Un elan diademat îşi tremura coarnele, boncăluind. Între orizonturi cerul aluneca din purpuriu în negru blînd. Amîndouă lunile erau în exaltare, aproape pline, strălucind îngheţate peste frunze şi topite peste ape. Umbrele pe care le aruncau erau îndulcite de auroră: o mîndră cortină de lumină, unduind de-a lungul unei jumătăţi de boltă. În spatele ei se dădeau în vileag stele timpurii.

Un băiat şi o fată stăteau sub dolmenul de pe Măgura lui Wolund. Părul lor se rîurea pînă la mijlocul spatelui şi strălucea tăcut, neaşteptat, ars cum era de soarele verii. Trupurile lor, încă oacheşe, se contopeau cu pămîntul, cu tufişurile şi cu stîncile, pentru că purtau numai ghirlande. Ea cînta, el o însoţea dintr-un fluier de os. De curînd deveniseră amanţi. Aveau aproape şaisprezece ani, dar nu ştiau asta, socotindu-se Rătăcitori şi astfel liberi de strînsoarea timpului, amintindu-şi puţin sau nimic din vremea cînd sălăşluiseră în Ţinutul Oamenilor.

Trilurile lui şiroiau reci peste glasul ei:

Aruncă o vrajă.
Urzeşte-o bine
Din praf şi rouă,
Din noapte şi tine.

Un pîrîu din preajma gorganului ducea lumina lunii pînă la rîul ascuns de coline, consunînd, cu repezişurile sale. Un cîrd de lilieci infernali trecu înnegurat mai jos de auroră.

O arătare venea, săltînd peste Smîrcul Înnorat. Avea două braţe şi două picioare, dar picioarele erau prea lungi şi cu gheare, iar penele o acopereau pînă la capătul cozii şi al aripilor largi. Faţa îi era aproape umană, străjuită de doi ochi. Dacă Ayoch ar fi putut să stea cît de cît drept, ar fi ajuns la umărul băiatului.

Fata se ridică:

— Duce o povară, spuse ea.

Văzul ei nu era făcut să desluşească în amurg, ca al fiinţelor născute în Ţinuturile Nordului, dar se învăţase să folosească fiecare semnal trimis de simţuri. De obicei un puk zboară, dar, de data asta, mai era ceva care îi îngreuna înaintarea...

— Şi vine din Sud... (Nerăbdarea tresări în băiat tot atît de iute cum trece o flacără verzuie peste constelaţia Lyrth. Coborî în grabă colina.) Hei, Ayoch! strigă el, sînt eu, Cîrmaciul Negurii!

— Şi eu, Părere-de-Vis, spuse fata, rîzînd şi alergînd şi ea.

Pukul se opri. Respira mai greu decît murmurul crescînd din jur. De unde se aşezase, se ridica un miros de yerba rănită.

— Bun găsit la răsărit de iarnă, şuieră el. Ajutaţi-mă să duc asta la Carheddin.

Le arătă ce ducea. Ochii lui, acolo sus, erau ca două felinare galbene. Ceva se mişca şi scîncea.

— Hei, un ţînc, îngăimă Cîrmaciul Negurii.

— Aşa cum erai şi tu, fiule, întocmai ca şi tine. Ha, ha, ce pradă! se lăudă Ayoch. Erau cam douăzeci în tabăra aceea din preajma Codrului Fallow, înarmaţi, cu maşinării de veghe şi dulăi lăsaţi slobozi să le apere somnul. Dar am venit de sus şi i-am iscodit, pînă cînd am aflat că un pumn de ţărînă vrăjită...

— Bietul de el... Părere-de-Vis şi-l apropie de sînii ei plăpînzi. Eşti încă adormit, puiule? (Bîjbîind ameţit, el îi căută un sfîrc. Ea îi zîmbi prin vălul de plete.) Nu, nu, eu sînt prea tînără, iar tu prea mare... Hai, hai, cînd o să te deştepţi la Carheddin, sub munte, vei ospăta din plin.

— Iuhuuu..., murmură Ayoch. De peste mări şi ţări, Ea aude şi vede. Acum, vine! (Se ghemui la pămînt cu aripile strînse.)

Cîrmaciul Negurii îngenunche aproape imediat, urmat de Părere-de-Vis, ţinînd copilul la piept.

Figura măreaţă a Crăiesei umbri lunele. O vreme îi cercetă pe cei trei şi captura lor. Sunetele din coline şi mlaştini se pierdură strivite de şuierarea luminilor Nordului.

În cele din urmă, Ayoch şopti:

— Am făcut bine, Măicuţă a Stelelor?

— Dacă ai răpit un prunc dintr-o tabără plină de maşinării, spuse vocea melodioasă, atunci e vorba de oameni care vin de departe, din Sud, şi nu

îndură năpasta fără să crîcnească, aşa, ca răzeşii.

— Dar ce pot ei să facă împotriva noastră, Făcătoare-de-Zăpezi? întrebă pukul. Cum ne pot ajunge?

Cîrmaciul Negurii îşi sumeţi capul şi rosti mîndru:

— Mai ales că acum şi ei ne ştiu cu teamă...

— şi e un animăluţ dulce, spuse Părere-de-Vis. şi avem nevoie de cît mai mulţi ca el, nu-i aşa, Stăpînă a Neantului?

— Trebuia să se întîmple şi asta într-un amurg..., încuviinţă cea de deasupra lor. Luaţi-l şi aveţi grijă de el. Prin semnal acesta (pe care ea îl făcu) este menit să fie al nostru.

Atunci, bucuria lor se revărsă năvalnică. Ayoch se duse, şopocăind pe pămînt, pînă cînd atinse rădăcina unei frunze-de-spaimă. Acolo se căţără pe tulpina ei groasă şi se cuibări pe o lamină, ascuns de frunzişul tremurător, palid, şi se porni să croncăne. Băiatul şi fata duceau copilul, înghiţind din salt în salt, drumul la Carheddin, cîntînd din gură şi fluier:

Uaai, uaaaiii,
Uaha, uaaaha,
Cu aripa în vînt,
Sus în ’alt.
Şuierînd înfricoşat,
Prin ţiterele strunite de ploiţă,
Tăvălit în tumult,
Alunecînd printre copacii arşi de cenuşa lunii şi de umbrele grele de vis,
Legănîndu-te, fii parte din clinchetul de val în ochiul de apă unde se îneacă raze de stele.

*

De cum intră, Barbro Cullen, în ciuda mîhnirii şi revoltei, se simţi săgetată de neîncredere. Camera era neîngrijită. Ziare vechi, role de film, fişe, bibliorafturi, bucăţele de hîrtie mîzgălite, tronau în grămezi impunătoare pe fiecare masă. Acoperite de praf: toate rafturile şi colţurile. Sprijinit de perete zăcea un set complet de laborator, cu microscop şi echipament analitic. Ea îl ştia: era solid şi eficient, dar nu se aştepta să vadă aşa ceva într-un birou. În jur, stăruia un iz slab de substanţe chimice. Covorul era rărit, mobila scorojită.

Oare asta era ultima ei şansă?

Atunci, se apropie de ea Eric Sherrinford.

— Bună ziua, doamnă Cullen, spuse. Tonul crispat, dar strîngerea de mînă puternică. Costumul lui decolorat n-o deranja. Nici ei nu-i mai păsa cum arată, dacă nu era vorba de o ocazie mai deosebită. (Şi care mai era cazul, de cînd îl pierduse pe Jimmy?) Mai ţinea doar la salvarea aparenţelor.

Un zîmbet iscoditor izbucni atunci din ochii lui:

— Încercaţi să scuzaţi înfăţişarea burlăciei mele. Pe Beowulf avem, sau, mai bine zis, aveam, maşini pentru treaba asta, aşa încît nu sînt obişnuit şi nici nu vreau ca o menajeră să-mi deranjeze instrumentele. Şi-apoi e mai convenabil să lucrez acasă, decît într-un birou. Nu luaţi loc?

— Nu, mulţumesc, nu mă simt în stare, îngăimă ea.

— Înţeleg. Dar pe mine o să mă scuzaţi, celulele mele funcţionează mai bine într-o poziţie relaxată.

Se înfipse într-un fotoliu şi-şi aruncă un picior peste celălalt. Îşi scoase pipa şi o umplu. Barbro se întreba de ce folosea tutunul într-un fel atît de vechi. Oare nici cei de pe Beowulf nu-şi puteau permite echipamentele moderne pe care ei nu le puteau construi pe Roland? Desigur, vechile obiceiuri supravieţuiesc mai ales în colonii, parcă aşa citise undeva. Oamenii luaseră drumul stelelor în speranţa păstrării unor asemenea lucruri demodate ca limba maternă, guvernul constituţional sau civilizaţia raţională şi tehnologică...

Sherrinford o smulse din tulburarea si oboseala ei:

— Trebuie să-mi daţi mai multe detalii în legătură cu cazul dumneavoastră. Mi-aţi spus doar că v-au răpit fiul, iar poliţia locală n-a întreprins nimic. Încolo nu ştiu decît două sau trei lucruri evidente, cum ar fi acela că sînteţi mai degrabă văduvă, decît divorţată, şi că sînteţi fiica unor colonişti din Ţinutul Olga Ivanoff care totuşi au păstrat contacte strînse cu Christmas Landing prin telecomunicaţii. Că aveţi o pregătire într-un domeniu al biologiei şi că v-aţi întrerupt munca timp de mai mulţi ani, pînă deunăzi, cînd aţi reluat-o.

Ea începuse să respire sacadat, privind ameţită chipul acela cu pomeţi înalţi şi nas acvilin, cu păr negru şi ochi cenuşii. Bricheta lui scrîşni şi scînteie puternic, luminînd camera. Liniştea domnea la acea înălţime deasupra oraşului şi înserarea iernii se prelingea prin ferestre.

— Pe tot Cosmosul! se trezi ea exclamînd. De unde ştiţi toate astea?

El dădu din umeri, după care trecu la manierismul academic pentru care era vestit.

— Munca mea depinde de observarea unor asemenea detalii şi corelarea lor. În mai mult de o sută de ani aici, pe Roland, datorită tendinţei de aglomerare conform originilor şi tradiţiilor în gîndire, oamenii au dezvoltat accente dialectale. Dumneata rulezi r-ul ca în Ţinutul Olga Ivanoff, dar nazalizezi vocalele aşa cum se face pe aici, deşi locuieşti în Portolondon. Asta sugerează o influenţă stabilă încă din copilărie la idiomul metropolitan. Ai făcut parte din expediţia lui Matsuyama şi ai luat cu dumneata şi băiatul. Mi-ai spus asta. Dacă erai un tehnician obişnuit, nu ţi s-ar fi dat voie, deci trebuia să fii cineva ca să reuşeşti. Echipa efectua cercetări ecologice, aşa încît trebuie că te ocupi de ştiinţele naturale. Din acelaşi motiv, era normal ca, anterior, să fi avut experienţă în munca de cercetare. Dar pielea ţi-e albă, nu prezintă urme de expunere prelungită la acest soare. Prin urmare, ai stat mai mult timp în casă, înainte de a porni în această călătorie nefericită. În ce priveşte văduvia, nu mi-ai vorbit deloc de soţul tău, dar ai fost căsătorită cu un bărbat la care ai ţinut atît de mult, încît mai porţi pe deget şi alianţa şi verigheta pe care ţi le-a dăruit.

Privirea i se înnegură şi ochii o înţepară. Acele ultime cuvinte i-l aduseseră în minte pe Tim, aşa cum fusese: uriaş, bronzat, vesel, prietenos. Simţi că trebuie să evite privirea acestui necunoscut şi se porni să se uite în gol.

— Da, reuşi să spună, ai dreptate.

Apartamentul era situat pe vîrful unui deal ce domina Christmas Landing. Sub el oraşul se rostogolea în cascada zidurilor, acoperişurilor şi hornurilor arhaice, a străzilor luminate electric prin care zvîcneau cînd şi cînd farurile jucăuşe ale vehiculelor pilotate de oameni, pînă departe, spre portul ce îmbrăţişa Golful Venture unde veneau şi plecau nave spre Insulele Soarelui şi regiuni mai îndepărtate ale Oceanului Boreal, care străluceau ca boabe de mercur în asfinţitul lui Charlemagne. Oliver zvîcnea, într-o ascensiune rapidă, un glob oranj pătat, vizibil sub un diametru aparent de un grad. Apropiindu-se de zenit, pe care nu-l putea atinge niciodată, va licări cu un chip de gheaţă. Alde, în primul pătrar, creştea lent sub Sirius, de care îşi amintea că se afla lîngă Sol, invizibil fără telescop.

— Da, şoptii eu cu gîtul uscat. Soţul meu a murit cu patru ani în urmă. Eram însărcinată atunci cînd a fost omorît de un monocer. Ne căsătorisem

cu trei ani înainte. L-am cunoscut la Universitate, Şcoala Centrală nu ne oferea decît cunoştinţe elementare, după cum ştii. Am fondat propria noastră echipă de studii ecologice pe bază de contract: cercetam efectele ecologice ale populării unei suprafeţe, ce recolte se pot obţine, clima şi aşa mai departe. Ei bine, după aceea, am făcut muncă de laborator pentru o cooperaţie pescărească din Portolondon. Monotonia însă şi claustrarea mă rodeau... Profesorul Matsuyama mi-a oferit un loc în echipa lui, urmau să cerceteze Ţinutul Hauch. M-am gîndit, din nenorocire, că Jimmy (imediat ce testele au arătat că va fi un băiat, Tim a dorit să-i spunem James, numele tatălui său, şi apoi, Timmy şi Jimmy sună frumos, nu-i aşa?), m-am gîndit că Jimmy, o, doamne, e în siguranţă cu noi. Nu puteam suporta să-l las singur luni întregi, la vîrsta lui. Puteam chiar să ne asigurăm că nu va părăsi tabăra. Iar înăuntru nu i se putea întîmpla nimic rău. Eu n-am crezut niciodată în poveştile acelea despre Rătăcitori care furau copiii oamenilor. Eram convinsă că părinţii încercau să-şi ascundă faţă de sine vina imprudenţei lor, faptul că-şi lăsaseră pruncii de capul lor în inima pădurii la discreţia haitelor de satani. Ei bine, aveam să mă conving de contrariul, domnule Sherrinford. Roboţii de supraveghere au fost păcăliţi şi cîinii, pur şi simplu, drogaţi şi, cînd m-am trezit, Jimmy nu mai era lîngă mine.

El o privi prin fumul pipei sale. Barbro Engdahl Cullen era o femeie voinică, cam la treizeci de ani (ani de pe Roland — îşi spuse el — care reprezintă cam nouăzeci şi cinci la sută din anul terestru şi nicidecum egali cu anii de pe Beowulf), cu umerii mari, picioare lungi, sîni plini, cu un corp suplu. Avea o faţă deschisă, cu un nas drept, ochii căprui cu privire limpede, o gură cu buze bine conturate, dar fremătătoare. Părul îl era castaniu, cu reflexe roşcate, dat pe după urechi, vocea îi era răguşită şi purta un veşmînt simplu, de oraş. Pentru a-i linişti tremurul degetelor, o întrebă sceptic:

— Acum crezi în Rătăcitori?

— Nu. Dar nu mai sînt atît de sigură ca înainte (îl privi pieziş). Mai ales că am găsit urme.

— Fragmente fosilizate, dădu el din cap. Unele artefacte neolitice, aparent străvechi, ca şi cum cei ce le-au făurit ar fi pierit de milenii. Cercetările intense care au avut loc n-au reuşit totuşi să dovedească continuitatea lor.

— Dar cît de susţinute pot fi cercetările efectuate în acel ţinut sălbatic de la Polul Nord, bîntuit vara de furtuni năprasnice şi iarna de întuneric?

întrebă ea. Şi asta cînd sîntem... cîţi? Un milion de oameni pe o întreagă planetă? Din care jumătate îngrămădiţi în acest oraş, care e şi singurul?!

— Iar cealaltă jumătate înghesuindu-se pe acest unic continent locuibil..., remarcă el.

— Arctica se întinde pe cinci milioane de kilometri pătraţi, îi replică ea. Ţinutul Arctic propriu-zis acoperă un sfert din suprafaţa ei, dar nu dispunem de baza industrială ce ne-ar permite înfiinţarea unor staţii de control a sateliţilor, construirea unor avioane adecvate acestei zone sau să tăiem drumuri prin întunecimea aia blestemată şi, în felul acesta, să întemeiem baze permanente ca să putem să-i cunoaştem şi să-i îmblînzim! Doamne, generaţii întregi de colonişti izolaţi au tot povestit despre Volbură Cenuşie, dar fiara nu a fost văzută de un om de ştiinţă pînă anul trecut!

— Şi vă mai îndoiţi de realitatea lor?

— Dar dacă e vorba doar de un cult tainic al oamenilor de acolo, născut din izolare şi ignoranţă, ascunzîndu-se în sălbăticia locurilor... răpind copii, cînd ar putea... (îşi curmă brusc gîndul şi-şi lăsă capul în jos.) Mă rog, dumneata eşti expertul...

— Aşa cum mi-ai relatat prin video, poliţia din Portolondon se îndoieşte de acurateţea raportului întocmit de grupul vostru, considerînd că eraţi cu toţii isterizaţi. Ei pretind că aţi fost imprudenţi şi puştiul s-a rătăcit.

Vorbele lui reci, calculate, îi biciuiră groaza. Împurpurîndu-se, îi replică dur:

— Aşa ca orice copil? Nu, să ştii că nu m-am văicărit. M-am apucat să cercetez Compendiul de Date. Prea multe cazuri asemănătoare ca să ţină explicaţia cu accidentul; şi apoi, trebuie să ignorăm istoriile teribile despre reapariţii? Dar cînd m-am dus la poliţie cu datele mele concrete, m-au placat scurt. Şi nu cred că numai din lipsa unui personal calificat. Am impresia că şi lor le e teamă. În fond, şi ei se trag de la ţară şi Portolondon se află la ţărmul Necunoscutului.

Energia ei se risipi:

— Roland nu are poliţie centrală, spuse. Şi încheie sfîrşită: eşti ultima mea speranţă...

Bărbatul lansă rotocoale de fum care se amestecau cu lumina muribundă, după care rosti cu un ton mai blînd:

— Vă rog să nu vă faceţi prea multe iluzii, doamnă Cullen. Sînt unicul detectiv particular din lumea asta, nou-venit, neputînd să mă bizui decît pe

mine.

— De cînd ai venit?

— De doisprezece ani. Abia am avut timp să mă familiarizez cu ţinuturile relativ civilizate de pe coastă. Dar chiar şi voi, cei stabiliţi aici de un secol sau mai bine, ce ştiţi voi despre Tărîmurile Interioare?

Sherrinford oftă:

— Mă voi ocupa de acest caz, renunţ la comision pentru că sufăr de curiozitate profesională, spuse el. Dar numai dacă mă vei însoţi ca ajutor şi călăuză, oricît de greu ţi-ar fi.

— Desigur! N-aş fi suportat să nu ştiu ce se întîmplă. Totuşi, de ce tocmai eu?

— Angajarea cuiva tot atît de bun ar fi costisitoare pe o planetă recent populată, ca a noastră, unde fiecare om are o mie de sarcini urgente de îndeplinit. De altfel, eşti implicată în toată povestea şi contez pe asta. Eu, care m-am născut într-o lume complet diferită de a voastră, şi ea atît de stranie faţă de Mama Terra, eu sînt dureros de conştient de neputinţa noastră.

Noaptea invada cerul de peste Christmas Landing. Aerul stăruia blînd, dar braţele plăpînde şi pîlpîitoare ale ceţii care se furişa pe străzi păreau reci şi aurora tremura îngheţată între cele două lune. În camera întunecată femeia se apropie înfiorată de bărbat, mai mult inconştient, înainte ca el să activeze ecranul cu lumină de fluor. Aceeaşi pregnanţă a solitudinii rolandiene în amîndoi...

*

Un an-lumină nu înseamnă prea mult faţă de căile galactice. În două sute şaptezeci de milioane de ani s-ar putea străbate toată galaxia, începînd, bunăoară, din miezul Erei Permiene, cînd dinozaurii ar aparţine încă viitorului îndepărtat, şi continuînd pînă în momentul de faţă, cînd navele spaţiale rup frontiere de neînchipuit. Dar stelele din vecinătate se află cam la nouă ani-lumină unele de altele şi numai una la sută au planete ce pot fi locuite de oameni, iar vitezele de deplasare nu depăşesc pe cea a luminii. Contracţia relativă a timpului şi suspendarea funcţiilor vitale se dovedesc a fi de prea puţin ajutor la drum. Asta face ca zborurile să pară scurte, dar în acest timp, acasă, istoria nu se opreşte.

Aşa încît rutele interstelare sînt puţin umblate. Coloniştii sînt acei oameni care au motive întemeiate să părăsească Terra. Astfel că vor duce pe noua planetă germeni protoplasmatici pentru creşterea exogenetică a plantelor şi animatelor de acasă, cît şi pentru dezvoltarea embrionilor umani, cu scopul de a asigura sporirea imediată a populaţiei, evitînd moartea datorită devierilor genetice. De vreme ce nu se pot bizui pe emigrări ulterioare. Doar de două, trei ori de-a lungul unui secol, mai apare vreo navă dintr-o altă colonie. (Nu de pe Terra, Pămîntul s-a pierdut de mult în nelinişti de o cu totul altă natură!).

Ele vin din colonii mai dezvoltate, cele noi nefiind încă în stare să-şi construiască nave şi să asigure personal navigant, deoarece progresul şi chiar propria lor supravieţuire sînt puse la îndoială. Părinţii fondatori s-au văzut nevoiţi să se mulţumească cu ce găseau într-un univers străin umanităţii.

Roland, de exemplu, are şansa unei descoperiri fericite: o lume în care oamenii pot trăi, respira, consuma roadele pămîntului, pot să bea apă şi să se plimbe nestînjeniţi de haine, dacă o doresc, să-şi adune recoltele, să-şi hrănească animalele, pot să sfredelească mine, să-şi ridice case, să-şi crească copiii şi nepoţii. Merită parcurse trei sferturi de secol-lumină, dacă se păstrează anumite valori scumpe omului şi se fixează noi rădăcini în pămîntul rolandian.

Dar steaua Charlemagne e de tip F9, cu patruzeci la sută mai strălucitoare decît Sol, şi încă mai vie în înşelătoare ultraviolete, mai înverşunată în şuvoiul de particule încărcate pe care îl clocoteşte. Planeta are o orbită excentrică. La mijlocul unei veri nordice, dar năvalnice, care are şi periastru, insolaţia totală este mai puternică decît dublul insolaţiei terestre, iar în adîncurile lungii ierni nordice este mai scăzută decît media terestră.

Biosfera planetei e luxuriantă pe tot cuprinsul ei, dar lipsa unor aparate sofisticate, a căror realizare nu este rentabilă încă decît pentru specialişti, face ca omul să suporte numai latitudinile mari. O înclinare de zece grade a axei şi a orbitei face ca partea boreală a continentului să se cufunde jumătate de an într-un întuneric necurmat. În jurul Polului Sud se întinde un ocean mort.

La prima vedere apar şi alte deosebiri mai importante faţă de Pămînt. Roland are două lune, mici, dar apropiate, care dau naştere la maree

potrivnice. Mişcarea lui de rotaţie are loc în treizeci şi două de ore, lucru ce tulbură nesfîrşit, subtil, organisme ce au evoluat milioane de ani într-un ritm mai rapid. Tiparele climatice sînt cît se poate de nepămîntene. Diametrul globului este de numai nouă mii cinci sute de kilometri. Acceleraţia gravitaţională este de numai 0,42 g. Presiunea atmosferică la nivelul mării este o idee deasupra celei terestre. (De fapt, presiunea terestră e stranie şi omul a apărut acolo datorită unui accident cosmic prin care s-a eliberat un gaz ce altminteri ar fi trebuit să fie reţinut de un corp de o asemenea mărime: la fel ca pe Venus.)

Totuşi, Homo poate fi considerat cu adevărat Sapiens numai atunci cînd îşi pune la încercare specialitatea sa de a fi nespecializat. Încercările lui repetate de a încremeni în tiparele unei structuri atotsatisfăcătoare, fie ea culturală, sau ideologică, sau oricum ar fi numit-o, l-au dus, de fiecare dată, spre ruină. Omul să-şi facă datoria lui, pragmatică, de a-şi duce zilele, pur şi simplu, şi n-o să aibă decît de cîştigat! Se poate adapta, şi încă destul de mult, limitele fiind impuse de nevoia de lumină, cît şi de natura propriei sale structuri, care în mod necesar şi etern este parte din viaţa ambiantă şi din suflul originar.

Portolondon îşi prăvălea docurile, bărcile, maşinăriile şi depozitele de mărfuri înspre Golful Polaris. În spatele lor se aflau casele celor cinci mii de locuitori stabili ai săi: ziduri de beton, paravane antivînt, acoperişuri ascuţite, de ţiglă, ale căror vesele culori păreau că se pierd printre felinare. Oraşul se întindea dincolo de Cercul Polar Arctic.

Cu toate acestea, Sherrinford remarcă:

— Drăguţ loc, nu? Este exact ce-mi trebuia pe Roland.

Barbro tăcea. Timpul petrecut în Christmas Landing, cu toate pregătirile, o extenuase. Privind dincolo de geamul bombat al taxiului ce îi ducea hurducat spre centru, după ce coborîse din hidrofoliul care îi adusese în oraş, ea crezu că el se referea la pădurea luxuriantă şi la fosforescenţa florilor din grădini sau la zbaterea de aripi de deasupra. Cu totul altfel decît pe Terra, flora regiunilor boreale îşi petrecea fiecare oră de lumină a zilei crescînd frenetic şi acumulînd constant energie. Plantele dădeau în floare şi rodeau după ce febra verii scădea şi se împămîntenea iarna cea blîndă: atunci ieşeau din hibernare şi animalele estivale, iar păsările migratoare reveneau la cuiburi.

Trebuia s-o recunoască: priveliştea era încîntătoare. Dincolo de copaci, urca spre înălţimi îndepărtate, licărind cenuşie precum argintul sub o Lună, şi pulsa, radiind difuz dinspre soarele care dormita sub orizont, Aurora.

E frumoasă ca un demon bîntuitor, se gîndi ea, şi te înfioară tot pe atît. Sălbăticia asta l-a răpit pe Jimmy. Se întreba dacă îi era dat să-i afle măcar oasele plăpînde, pentru a putea să le aşeze lîngă cele ale tatălui.

Brusc, realiză că se afla la hotel, împreună cu Sherrinford, şi că acesta îi vorbea despre oraş. Fiind al doilea oraş ca mărime după capitală, probabil că-l vizitase adesea. Străzile-i erau aglomerate şi zgomotoase, peste tot semne licărind, muzică revărsîndu-se din magazine, cîrciumi, restaurante, săli de sport şi dans, vehicule încărcate se tîrau înghesuite printre zgîrie-nori plini de birouri luminate. Portolondon era plămînul dintre hinterland şi restul lumii. Pe rîul Gloria coborau plute de cherestea, şlepuri încărcate cu minereuri, cu recoltele fermierilor care încercau să îmblînzească puţin cîte puţin solul rolandian, cu fildeş şi blănuri, toate trimise de pionierii de dincolo de Rîpa Despicată. Dinspre mare soseau cargouri de cabotaj, vase din flota de pescuit pline cu tot felul: peşte, produse din insulele de Miazăzi, prăzile temerarilor ce se aventurau în continentele îndepărtate din Sud. În Portolondon toate acestea rîdeau, se lărmuiau strident, erau dosite, jefuite, propovăduite, înfulecate, supte, trudite, erau visate, năşteau desfrîul, erau clădite, apoi distruse, mureau, luau fiinţă, se bucurau, erau plînse, jinduite, lăcomite — cu vulgaritate, cu iubire, cu trufie… omeneşte. Şi nici dogoarea soarelui din alte părţi sau amurgul de la jumătatea anului care va trece în noapte deplină pe la amiezul iernii nu aveau să oprească mîna omului.

Sau, cel puţin, aşa ziceau cu toţii.

Cu toţii, mai puţin cei care se stabiliseră în Ţinuturile Întunecate. Barbro considerase firesc faptul că ei împrăştiau tradiţii ciudate, legende şi superstiţii care urmau să se stingă atunci cînd Ţinutul de Dincolo va fi fost cartografiat şi stăpînit pe de-a-ntregul. În ultima vreme o cuprinsese îndoiala: să fi fost de vină aluziile lui Sherrinford, care, de altfel, se schimbase vizibil în urma cercetărilor preliminare?

Sau, poate, avea nevoie doar să se gîndească la altceva, decît la Jimmy? Cu puţin înainte să dispară, îl întrebase dacă vrea pîine albă sau pîine neagră. Jimmy, care începuse să fie interesat de alfabet, îi răspunsese foarte grav:

— O să iau o felie cu „F” din ceea ce noi, băieţii, numim „franzeluţă”, adică tot cu „F”!

Aproape că nici nu şi-a dat seama cînd ieşise din taxi, cînd s-a semnat în registrul hotelului şi a fost condusă într-o cameră mobilată grosolan. Totuşi, după ce a despachetat, şi-a amintit deodată că Sherrinford îi propusese să urmărească o discuţie confidenţială. Ieşi pe coridor şi-i bătu în uşă. Ciocănitul îi păru mai slab decît bătăile inimii.

El deschise uşa, făcîndu-i semn să tacă şi o invită într-un colţ al camerei. Barbro simţi că încep să-i zvîcnească tîmplele cînd văzu imaginea ce înfăţişa chipul şefului districtual, Dawson, pe ecranul videofonului. Probabil că Sherrinford îl ţinuse de vorbă pînă atunci şi cu siguranţă avea el un motiv de o ferise de suprafaţa vizuală a aparatului. Găsi un scaun şi se aşeză, urmărind, cu unghiile înfipte în genunchi.

Detectivul reveni la poziţia relaxată care îi plăcea atît de mult.

— Scuze pentru întrerupere, spuse el, un individ a greşit camera. Beat, după aparenţe.

Dawson chicoti:

— Ei, da, avem o mulţime din ăştia. (Barbro îşi aminti limbuţia poliţistului. Acesta îşi mîngîie barba cu ostentaţie, ca şi cum ar fi fost un simplu colonist şi nu un orăşean.) De regulă nu fac nici un rău. Trebuie să se descarce şi ei într-un fel, după săptămîni şi luni de zile petrecute în spatele frontului...

— Înţeleg că acele ţinuturi, stranii dintr-o mie de motive, mai mult, sau mai puţin importante, în comparaţie cu cele care l-au creat pe om, ei bine, mi se pare că acele ţinuturi, au o influenţă ciudată asupra psihicului. (Sherrinford îşi îndesă pipa.) Sigur că practica mea s-a limitat la zonele urbane şi suburbane, ogrăzile nu sînt cutreierate de detectivi particulari. Totuşi, acum lucrurile stau altfel, am sunat ca să vă cer un sfat.

— Cu plăcere, spuse Dawson. N-am uitat ce ai făcut pentru noi în cazul Tahoe. Apoi, ceva mai prudent: dar mai bine spune-mi despre ce e vorba...

Bricheta lui Sherrinford licări scurt. Fumul care se iscă reteză chipul omului.

— Este mai mult o întreprindere ştiinţifică decît o cercetare pentru un rău platnic care se ascunde sau un spion industrial, mormăi el. Încerc să verific două ipoteze: prima, o organizaţie secretă, religioasă, sau cum o fi,

activează de mult şi răpeşte minori, a doua, că Rătăcitorii din folclor există aievea.

— Ha! (Pe faţa lui Dawson, Barbro zări enervare şi surpriză laolaltă.) Sper că nu vorbeşti serios...

— De ce nu? zîmbi Sherrinford. Informaţiile bogate, strînse în rapoarte de generaţii întregi, nu trebuie clasate, pur şi simplu. Mai ales atunci cînd rapoartele se înmulţesc, nu scad, şi, pe zi ce trece, devin mai concludente. Şi nu putem ignora nici faptul că răpirile de prunci trec dincolo de sută, şi nu lasă urme... Nici descoperirile ce atestă vieţuirea unei specii inteligente, răspîndite odinioară în Arctica, bîntuind, poate, lumea din interior...

Dawson se aplecă înspre el, gata-gata să iasă din ecran:

— Cine te-a angajat? îl întrebă. Femeia aceea, Cullen? Ne pare rău, desigur, dar ce ne turuia n-avea nici o noimă şi cînd a întrecut măsura...

— Bine, dar colegii ei, savanţi cunoscuţi, parcă i-au confirmat spusele...

— Nu aveau ce confirma! Uite ce e... Locul era ticsit de semnale de alarmă, detectoare, şi mai aveau şi buldogi. Aşa cum se procedează în mod curent într-un ţinut unde te poţi trezi oricînd cu vreun sauroid flămînd. Nimic n-ar fi pătruns acolo fără ştire.

— La sol. Dar ce te faci cu un zburător care aterizează în mijlocul taberei?

— Un om la bordul unui elicopter i-ar fi trezit pe toţi.

— O fiinţă zburătoare ar putea fi mai tăcută.

— O pasăre care să ridice un băiat de trei ani! Nu există aşa ceva.

— Vrei să spui că nu există în literatura de specialitate, şefule. Adu-ţi aminte de Volbură-Cenuşie. Cunoaştem prea puţin Roland-ul... o altfel de planetă... o altă lume... La noi, pe Beowulf, avem păsări dintr-astea şi mai sînt şi pe Rustum, din cîte am citit... Făcînd un mic calcul al raportului local dintre densitatea aerului şi gravitaţie, cred, sînt sigur că pot exista, pe undeva, şi aici. Copilul a fost purtat o oarecare distanţă, înainte ca muşchii aripilor să obosească şi creatura să fie nevoită să coboare pe pămînt.

Dawson pufni dispreţuitor:

— Întîi a aterizat şi apoi s-a îndreptat spre cortul unde dormeau mama şi băiatul. Apoi au plecat cu el, ducîndu-l o vreme, şi, în cele din urmă, n-a putut zbura mai departe. Oare aşa fac păsările răpitoare? Şi victima nu a ţipat. Iar cîinii nu au lătrat?

— Uneori, spuse Sherrinford, tocmai neconcordanţele fascinează, dînd credibilitate relatării. Ai dreptate, un răpitor uman n-ar fi intrat pe nesimţite, şi un vultur nu s-ar fi comportat astfel. Dar o fiinţă zburătoare inteligentă este cu totul altceva. Poate că au drogat copilul. Cîinii erau drogaţi, fără îndoială.

— Cîinii au dormit mai mult decît era cazul. Nu i-a trezit nimic. Un copilaş care se plimbă, de exemplu. Nu avem dreptul să credem nici un dram din toate astea, cu excepţia faptului că, în primul rînd, ţîncul s-a tulburat aşa, deodată, şi că, în al doilea rînd, alarma nu a mers ca lumea, de vreme ce era înăuntrul taberei. Şi altfel, el a trecut mai departe. În al treilea rînd, regret, dar aşa stau lucrurile, probabil că bietul de el a murit de foame sau a fost ucis.

Dawson făcu o pauză, apoi spuse:

— Dacă am avea mai mulţi oameni, am putea acorda mai multă atenţie cazului. Am fi făcut-o, cu siguranţă... Am efectuat, de altfel, o recunoaştere aeriană, cu riscul vieţii piloţilor, folosind instrumente care ar fi detectat puştiul pe o rază de cincizeci de kilometri, dacă ar mai fi fost viu. Ştii ce sensibile sînt analizoarele termice... Dar n-am înregistrat decît un imens vid. Avem multe sarcini, mult mai urgente, decît să vînăm resturile împrăştiate ale unui cadavru...

Sfîrşi brusc.

— Dacă te-a angajat doamna Cullen, te sfătuiesc să renunţi. E mai bine şi pentru ea. Trebuie să accepte realitatea.

Barbro îşi muşcă buzele ca să nu ţipe.

— Ei, ce să-i faci, nu e decît ultimul exemplu dintr-o serie, spuse Sherrinford. (Barbro nu înţelegea cum de putea să fie atît de calm, ea îşi pierduse fiul!) Ceva mai bine documentat decît pînă acum, aşa că e mai sugestiv. De obicei, cîte un colonist povesteşte, cu lacrimi în ochi, dar complet neconcludent, cum i-a dispărut copilul, răpit, vezi doamne, de către Cei Vechi. Uneori, peste ani, spun că l-au întrezărit pe acela care, jură el, era chiar copilul lor, mare acum, dar fără nimic omenesc în el, furişîndu-se prin întuneric, iscodind pe la ferestre, jucîndu-le feste urîte. Aşa cum ai spus, nici autorităţile şi nici oamenii de ştiinţă nu dispun de cele necesare pentru organizarea unei investigări cuvenite. Dar părerea mea este că problema merită să fie cercetată. Poate chiar de un om obişnuit ca mine.

— Ascultă, mai toţi poliţiştii au crescut în Ţinutul de Dincolo. Noi nu ne ducem colo numai să patrulăm sau cînd avem vreo urgenţă. Sîntem chemaţi la petreceri, la sărbători. Dacă s-ar găsi pe-acolo vreo bandă de... sacrificatori de oameni, am fi primii care ar şti-o.

— Îmi dau seama de asta. Şi mai ştiu că oamenii printre care ai crescut au o credinţă vie, adîncă, în existenţa unor fiinţe neomeneşti, înzestrate cu puteri supranaturale. Mulţi dintre ei parcurg ritualuri şi oferă daruri ca să le îmblînzească.

— Da, văd unde baţi, replică Dawson. Am mai auzit şi eu de-astea de pe la mulţi amatori de senzaţional. Aborigenii sînt Rătăcitorii... Te credeam mai deştept. Precis că ai vizitat unul sau două muzee, ai mai citit şi ceva literatură despre planetele care au indigeni, dar, la naiba, de ce nu-ţi pui mintea la lucru?

Mimă cele spuse, punîndu-şi un deget la tîmplă.

— Gîndeşte-te, spuse el. Ce am descoperit, de fapt? Cîteva bucăţi de piatră cizelată. Unii megaliţi care par artificiali. Zgîrieturi pe stîncă ce pot înfăţişa plante sau animale, deşi nu în rolul în care le-ar vedea o cultură umană. Urme de foc şi oase sfărîmate, alte fragmente de oase ce par să fi aparţinut unor fiinţe gînditoare, ce s-ar fi aflat o dată în miezul unor degete sau adăpostind creiere. Şi totuşi, fiinţele nu aveau nimic omenesc. Sau angelic, dacă veni vorba. Nimic! Cea mai antropoidă reconstituire pe care am văzut-o descrie un hippogator cu două picioare... Stai! Lasă-mă să termin! Poveştile despre Rătăcitori le-am auzit şi eu, multe! Le-am crezut pe vremea cînd eram copil. Ele ne spun că fiinţele acelea nu sînt toate la fel... Unele au aripi. Altele sînt lipsite de aripi. Unele sînt aproape omeneşti, altele sînt chiar oameni, doar că sînt nespus de frumoşi... Nu-i aşa că seamănă cu basmele de pe Pămînt? M-am simţit atras şi m-am dus să studiez microfilmele de la Muzeul Naţional şi trebuie să-ţi spun că am dat tot peste blestematele de poveşti pe care le-au spus toţi ţăranii înaintea zborului spaţial. Nimic nu se potriveşte cu relicvele (puţine) de care dispunem, şi asta dacă sînt cu adevărat relicve, sau cu faptul că nici o suprafaţă de mărimea Arcticii nu ar fi putut da naştere la doisprezece specii inteligente diferite, sau... la naiba, omule, bunul tău simţ nu-ţi spune cum ar fi trebuit să reacţioneze aborigenii cînd am venit noi?

Sherrinford dădu din cap, aprobîndu-l:

— Da, da, spuse el. Sînt mai puţin sigur decît tine că bunul simţ al fiinţelor non-umane este la fel cu al nostru. Am văzut varietatea şi în cadrul genului uman, dar sînt de acord că ai argumente puternice. Puţinii savanţi de pe Roland au sarcini mult mai importante decît studierea originii unei, aşa cum bine ai spus, superstiţii medievale reanimate.

Îşi luă cu grijă pipa în căuşul ambelor mîini şi scrută minuscula dogoare.

— Dar ceea ce mă interesează mai mult, spuse el încet, este, de ce, după sute de ani, după ce am intrat în civilizaţia maşinii şi ne-am obişnuit cu modul ei de a vedea lumea şi care a rupt tradiţia, de ce colonişti hotărîţi, organizaţi tehnologic, destul de bine instruiţi, deschid mormîntul credinţei în Cei Vechi?

— Presupun că, în cele din urmă, Universitatea va deschide Secţia de Psihologie despre care se tot vorbeşte şi, bineînţeles că, în cele din urmă, se va găsi cineva care să încropească o teză pe marginea întrebării tale, spuse Dawson, chicotind. Se înecă însă cînd Sherrinford îi replică:

— Mi-am propus să încep chiar acum. În Ţinutul Hauch, de vreme ce acolo a avut loc incidentul. Unde pot închiria o maşină?

— Hm, e cam greu...

— Ei, hai-hai, oi fi eu nou prin partea locului, dar ştiu şi eu cîte ceva. Într-o economie ca a noastră, puţini au echipamente de mare putere. Dar dacă e nevoie, poţi oricînd să le închiriezi. Vreau o maşină cu rulotă, capabilă să înainteze pe orice teren. Şi mai vreau să instalez anumite echipamente pe care le-am adus cu mine. Capota trebuie înlocuită cu suportul unei mitraliere controlabile de la bordul maşinii. Am eu armele. În afară de puşti şi pistoale, am aranjat cîteva mitraliere de la Arsenalul Poliţiei din Christmas Landing.

— Cum, chiar vrei să porneşti război cu un mit?

— Să zicem că mă pregătesc, într-un mod nu prea costisitor, pentru o eventualitate îndepărtată. Ei, şi în afara rulotei, ce-ar fi să ne gîndim la un avion uşor, remorcat, pe care să-l folosim în recunoaşteri?

— Nu. (Dawson părea mai decis ca pînă atunci.) E ca şi cum te-ai arunca direct în vîltoare. Vă putem transporta la o tabără cu un avion mare atunci cînd vremea permite, dar pilotul va trebui să se întoarcă imediat, înainte ca vremea să se strice din nou. Meteorologia e abia la început, aici, pe Roland. Starea atmosferică este foarte înşelătoare, mai ales în această perioadă, şi nu avem cele trebuincioase construirii unui avion care să reziste

la orice surpriză. (Răsuflă adînc.) Chiar nu ştii ce rapid te poate lovi un vîrtej sau cît de mari sînt bulgării de grindină ce se ivesc din senin? Fiindcă, vezi tu, bătrîne, pe-acolo e bine să fii cît mai aproape de sol. (Aici ezită.) Acesta este de fapt şi motivul pentru care informaţiile noastre în legătură cu Lumea de Dincolo sînt atît de sărace. Şi tot de aceea noii veniţi rămîn mereu izolaţi.

Sherrinford rîse cu bunăvoinţă:

— Ha, deci dacă tot vreau amănunte clare, va trebui să mă tîrăsc după ele...

— O să-ţi cam pierzi timpul, spuse Dawson, ca să nu mai vorbesc de banii clientei tale. Ascultă-mă cu atenţie, nu te pot împiedica să vînezi himere, dar...

Discuţia a continuat aproape o oră. Cînd imaginea de pe ecran se stinse, Sherrinford se ridică în picioare, se întinse din toate încheieturile şi o porni spre Barbro. Ea îi remarcă din nou mersul aparte. Venise de pe o planetă unde gravitaţia era mai mare cu o pătrime decît cea a Pămîntului, pe o planetă unde greutatea reprezenta jumătatea celei terestre. Barbro se întreba dacă el nu are cumva senzaţia că zboară.

— Iartă-mă că te-am „ecranat” total, spuse. Nu m-am aşteptat să-l găsesc imediat. Are dreptate cînd spune că e foarte ocupat. Şi, de vreme ce l-am prins, nu voiam să-i reamintesc prea mult de tine. Ar fi putut să-mi refuze planul, socotindu-l o fantezie ridicolă la care trebuie să renunţ urgent sau ar fi putut să încremenească de uimire şi, dîndu-şi seama exact cît de hotărîţi sîntem, să ne presare obstacole pe drum.

— De ce i-ar păsa? întrebă ea, mîhnită.

— Teama de urmări, cu atît mai mult cu cît nu se poate recunoaşte aşa ceva. Teama de urmări, cu atît mai înspăimîntătoare cu cît sînt mai imprevizibile. (Privirea lui Sherrinford plană spre ecran şi de acolo prin fereastră, pînă la aurora pulsînd alb şi vioriu peste nesfîrşitele înălţimi.) Cred că ai observat că am vorbit unui om speriat. În adîncul inimii, sub convenţie şi băţoşenie, se ascunde credinţa lui vie în Rătăcitori... oh, da, crede în ei... chiar crede...

*

Tălpile Cîrmaciului Negurii zburau peste yerba mai iute ca buruienile mării duse de vînt. La dreapta-i, negru şi hîd, se prăvălea Nagrim, nicorul, de al cărui tărhat se clătinau poteci unde mureau flori zdrobite... În urma lor bobocii luminoşi de piracantă se iveau printre feţele rătăcitoare ale lui Morgarel, spectrul îngemănat.

Deodată, Smîrcul Înnorat se ridică din colcăitoare tufe şi delme. Răcoarea se odihnea lenevită, adiind cînd şi cînd răgetul îndepărtat al vreunei fiare. Era mai noapte decît fusese rînduit la răsăritul iernii, cu lunele coborîte şi aurora, o lucire stinsă peste vîrfuri sumeţite în capătul de nord al lumii... Doar aştrii scînteiau, umplînd cerul puzderie, şi tot acolo, strălumina Calea Duhului, ca şi cum ar fi fost înmuiată de rouă, asemeni frunzelor de dedesubt.

— Acolo, zbieră Nagrim, îndreptîndu-şi toate cele patru braţe. (Grupul depăşise o creastă. În depărtare se ivi o lumină.) Hau, hau! Mă las pă ei pîn' nu ma' zice pîs, or' îi jupoi uşurel?

— Nici vorbă de aşa ceva, ţeastă de cîlţi, alunecă răspunsul lui Morgarel în minţile celor doi. Numai dacă ne atacă, şi n-o vor face dacă nu ne simt, şi-apoi Ea ne-a orînduit poruncă să-i iscodim doar.

— Mrr... rîm... m-m... m, io ştiu şe vrea ei. Taie copaşi... bagă plugu-n glie... ş-aruncă sămînţa lor blestematî-n şer sî-n mări. Da' de nu-i dăm la apa moartî răpide-răpide, ca şeara la răşe s-or întări...

— N-o vor înfrînge niciodată pe Ea! strigă atunci Cîrmaciul Negurii, înspăimîntat.

— Şi totuşi se pare că au dobîndit o putere nouă, îi aminti Morgarel. Trebuie să-i cercetăm pe îndelete.

— Bun îi! De ne-om lăsa pă ei pă îndăleti? întrebă Nagrim.

Întrebarea înflori un rînjet pe marginea neliniştii din băiat. Îi trase bestiei un ghiont în spate.

— Taci o dată! îi mai spuse. Îmi răneşti urechea. Şi nu te mai gîndi! O să te doară capul. Hai, şterge-o!

— Linişteşte-ţi sinea, îl dojeni Morgarel. Ai prea multă viaţă în tine, născutule-din-om!

Cîrmaciul Negurii maimuţări spectrul îngemănat, dar i se supuse, răcorindu-se întrucîtva şi urmărindu-şi drumul prin locurile cele mai ascunse. Căci i se supunea mai ales Ei, Neasemuitei, şi trebuia să afle ce i-a adus pe cei doi muritori pînă aici.

Oare-l căutau pe ţîncul furat de Ayoch? (Uneori, gîndind la maică-sa, copilul plîngea, dar mult mai rar acuma, de cînd uimirea de Carheddin îl înstăpînea.) Se poate. Maşinăria zburătoare îi lăsase pe ei şi un vehicul la tabăra părăsită de unde au plecat, făcînd ocoluri mari, spiralate. Şi nu l-au chemat să-i ducă înapoi, deşi n-au găsit nici o urmă a pruncului acolo unde au fost. Şi nu pentru că vremea rea împiedicase undele-călătoare-departe, aşa cum se mai întîmpla ades. Nu. Cei doi au luat-o înspre munţii ce se cheamă Cornul Lunii. Vor întîlni în cale şi aşezări pierdute în buza lumii noastre, apoi vor călca drumuri necunoscute de rasa lor.

Deci nu era o simplă cercetare. Atunci?

Cîrmaciul Negurii înţelegea acum de ce Ea, cea care domnea de-a pururi, silise puii de muritori luaţi de suflet să nu uite sau să înveţe limba încîlcită a strămoşilor lor. Ura atare trebuinţă, străină felului de a fi al celor de aici. O ascultase însă, fiindcă se arăta mai tîrziu înţelepciunea ei...

Curînd îl părăsi pe Nagrim lîngă o stîncă (nicorul le-ar fi folosit doar cu pumnii) şi se tîrî prin desiş pînă cînd fu în faţa lor. Iarba-ploii se tînguia deasupra, lăsîndu-i frunzele moi pe piele, acoperindu-l cu întuneric. Morgarel înaintă, plutind înspre coroana unei frunze-de-spaimă al cărei tremur îi îmbrăcă stranietatea corpului. Nu putea face mai mult acum, şi acesta era lucrul cel mai neliniştitor şi dureros în acelaşi timp, căci orice spectru îngemănat te simte şi-ţi trimite gînduri, dar ştie, mai ales, cum să le învăluie în amăgire. Morgarel însă anunţase că, de astă dată, puterea lui părea să se lovească de un anume zid rece invizibil, care adăpostea maşina.

Dar, altfel, bărbatul şi femeia nu ridicaseră motoare de pază şi nici nu aveau cîini. Se vede că ei nu le simţeau rostul de vreme ce dormeau în lungul vehicul purtător. Şi o atare defăimare a străşniciei Crăiesei n-avea să fie îndurată, cum altfel?

Metalul sclipi agale în lumina focului lor de tabără. Stăteau în jurul lui de-o parte şi de alta, înveliţi de haine ce-i apărau de răcoarea pe care Cîrmaciul Negurii, gol, o socotea blîndă. Bărbatul sorbea fum. Femeia se uita, dincolo de el, în amurgirea pe care ochii ei, orbiţi de flăcări, o percepeau ca pe o noapte grea. Strălucirile jucăuşe îi reliefau liniile chipului. Da, aşa trebuie să fie, cum spunea Ayoch: ea l-a fătat pe ţîncul nou-venit.

Ayoch ar fi dorit să vină şi el, dar Cea Minunată nu-i dăduse voia. Un puk nu poate sta locului cît e de trebuinţă şi, de bună seamă, nu era bun

pentru ce aveau de făcut.

Bărbatul trăgea din pipă. Obrajii i se ascundeau în umbră, iar lumina îi clipea doar pe nas şi pe frunte; te înfiora cum privea... De parcă sta să-nhaţe prada.

— Nu, Barbro, repet: nu am nici o teorie, spunea. Cînd îţi lipsesc faptele, teoriile sînt cel puţin ridicole sau, ceea ce-i mai rău, înşelătoare.

— Şi totuşi, ai tu un plan, spuse ea. (Era clar: despicaseră pînă acum firul în patru. Nici un localnic nu putea fi atît de stăruitor ca ea sau răbdător ca el.) Instrumentele pe care le-ai luat cu tine ce sînt? Şi generatorul care merge-ntruna...

— Am un plan sau două... de lucru... şi de asta mi-am adus ce am crezut de cuviinţă...

— De ce nu mi le dezvălui şi mie?

— Chiar ele mă împiedică s-o fac deocamdată. Mai bîjbîi prin labirint şi n-am prins încă firul... De fapt, nu sîntem protejaţi decît pentru aşa-zisă influenţă telepatică.

— Cum?! tresări ea. Vrei să spui că... legendele care spun că ei ne citesc gîndurile... (Cuvintele îi îngheţaseră pe buze şi privirea începu să rătăcească în întunericul din spatele lui...)

El se aplecă spre ea. Tonul i se înmuia, devenind mai cald, abia auzit.

— Barbro, te chinuieşti mult. Şi nu-l ajuţi pe Jimmy, dacă trăieşte. Eu am nevoie de ajutorul tău... Am apucat-o pe un drum anevoios. Încearcă să fii tare!

Ea dădu încet din cap şi-şi prinse buza între dinţi preţ de o clipă, după care spuse:

— Încerc din răsputeri.

El lansa un surîs în jurul pipei:

— Mă aştept să învingi. Nu te dai tu aşa de uşor bătută, nu te smiorcăi în zadar, iar nenorocirea nu te doboară.

Ea îşi lăsă mîna pe pistolul din talie. Vocea i se schimbă, urcînd din gîtlej ca un pumnal care iese din teacă:

— Dacă dăm de ei, vor afla cine sînt. Vor şti cum sînt oamenii.

— Pune şi mînia la o parte, o sfătui bărbatul. Nu ne putem permite luxul emoţiilor. Dacă Rătăcitorii există cu adevărat, aşa cum ţi-am spus că presupun, ei nu fac decît să-şi apere pămîntul. După o nemişcare scurtă, adăugă: îmi place să cred că oamenii n-ar fi colonizat Roland-ul, de-ar fi

ştiut că e locuit. Dar acum e tîrziu. Chiar de-am vrea, nu mai putem da înapoi. E vorba de o luptă fără învingători, împotriva unui duşman atît de şiret încît ne ascunde pînă şi faptul că a început-o.

— A început-o?! Vreau să spun... cîteva dispariţii de copii, ici şi colo...

— Şi asta face parte din ipoteza mea. Am motive să cred că nu sînt pure şi simple hărţuieli, ci elemente tactice ale unei strategii înspăimîntătoare...

Focul prinse glas şi scuipă jăratic. Bărbatul mai fumă o vreme, reflectînd, apoi zise:

— N-am vrut să-ţi dau prea multe speranţe sau să te conving să crezi ce-ţi spuneam. M-ai aşteptat şi m-ai răbdat de-ajuns, mai întîi în Christmas Landing, apoi în Portolondon. Pe urmă ne-a plăcut să credem că Jimmy a fost răpit din tabără şi nu că s-a rătăcit pînă s-a pierdut departe. Aşa că îţi spun doar acum: am studiat temeinic orice document cu privire la... Cei Vechi. Pe de altă parte, am făcut asta mai ales ca să elimin o posibilitate absurdă. Nu m-am aşteptat decît să alung ipoteza ca nefondată. Dar, vezi, am parcurs tot ce-mi cădea în mînă: relicve, analize, relatări, articole de ziar, monografii... Am vorbit cu toţi coloniştii pe care i-am prins în oraş şi cu oricare savant cît de cît interesat de problemă. Studiez rapid. Mă felicit, deoarece am devenit tot atît de expert ca oricine, deşi, doamne, nu mă pot lăuda de prea multă cunoaştere. În plus, eu, un străin pe Roland, am văzut totul cu ochi mai limpezi. Atunci, mi s-a părut că întrezăresc o structură care să merite s-o urmăresc.

— Dacă aborigenii s-au stins, de ce nu se păstrează urme mai numeroase? Arctica nu e enormă şi este un ţinut fertil al vieţii de pe Roland. Trebuia să asigure continuitatea unei populaţii ale cărei artefacte s-ar fi acumulat de-a lungul mileniilor. Am citit că pe Terra s-au descoperit practic zeci de mii de topoare paleolitice şi asta mai mult întîmplător, nu atît datorită arheologiei. Perfect! Acum să zicem că relicvele şi fosilele au fost îndepărtate cu bună ştiinţă, după ce a plecat primul grup de recunoaştere şi înaintea venirii primelor nave colonizatoare. M-am încredinţat, citind rapoartele primilor exploratori... Erau prea ocupaţi cu cercetarea planetei ca să întocmească liste de monumente primitive. Totuşi, rîndurile lor arată că au văzut mai mult decît cei care au venit mai tîrziu. Gîndeşte-te că ce am găsit noi sînt numai ce au uitat sau n-au reuşit să înlăture. E o mentalitate subtilă, nu glumă, de vreme ce implică anticipare! Şi-apoi înseamnă că Cei Vechi nu erau numai vînători, sau fermieri neolitici...

— Dar nimeni nu le-a văzut clădirile, maşinile sau lucruri asemănătoare, obiectă Barbro.

— Nu, fiindcă localnicii nu au evoluat probabil pe calea industriei metalurgice, ca noi. Eu îmi pot imagina şi alte căi de evoluţie. Civilizaţia lor complet izolată, ar fi putut de la început să tindă către ştiinţa şi tehnologia biologică...! Ar fi putut să dezvolte valenţele sistemului nervos care pot fi mai adînci la ei decît la om. Şi noi avem asemenea puteri, într-o oarecare măsură. Un fîntînar, de exemplu, simte efectiv variaţiile cîmpului magnetic local datorate unei pînze de apă din adînc. Totuşi, la noi, oamenii, aceste talente sînt uimitor de rare şi înşelătoare. Aşa că ne-am orientat spre alte preocupări. Cine simte nevoia telepatiei cînd are videofon? Cei Vechi au văzut totul de-a-ndoaselea. Se poate ca artefactele civilizaţiei lor să nu fie desluşite de om...

— Dar s-ar fi putut arăta oamenilor, spuse Barbro, de ce n-au făcut-o?

— Îmi închipui o groază de motive, cum ar fi, de exemplu, un contact nereuşit cu alţi vizitatori interstelari din vremuri străvechi. Doar nu sîntem singurii care ne deplasăm în nave spaţiale... Totuşi, îţi repet, nu-mi place să teoretizez cînd nu dispun de date suficiente. Să zicem doar că Cei Vechi, dacă există cu adevărat, ne sînt teribil de străini.

— Pentru o minte riguroasă ca a ta, scheletul acţiunii mi se pare cam şubred.

— Ţi-am spus că totul e provizoriu. (O privi pe furiş prin aerul tremurat iscat de căldura focului.) Ai venit la mine, Barbro, mi-ai spus, sfidînd concluzia oficială, că ţi-au răpit băiatul, dar povestea aia cu secta de răpitori mi s-a părut ridicolă. De ce nu vrei să accepţi existenţa unor fiinţe neomeneşti?

— În ciuda faptului că, oh da, ştiu, viaţa lui Jimmy atîrnă de voinţa lor (se cutremură), poate mi-e teamă să mă şi gîndesc la asta...

— Pînă acum nu ţi-am spus nimic care să nu fi fost dezbătut prin ziare sau cărţi, îi spuse el. O speculaţie, absurdă, poate. Timp de o sută de ani, nimeni nu a găsit o dovadă care să ruineze superstiţia. Totuşi, unii au afirmat că existenţa neîngrădită a unor fiinţe inteligente în Ţinutul de Dincolo e cel puţin posibilă.

— Ştiu, spuse ea. Nu sînt însă atît de sigură ce anume te-a determinat să iei în serios acele argumente, aşa, peste noapte.

— Ei, bine, m-ai pus pe gînduri şi am început să cred că oamenii care au durat colonii în Nord nu sînt chiar bieţi arendaşi pierduţi de lume. Au cărţi, sisteme de telecomunicaţii, diverse utilaje, vehicule motorizate şi, mai ales, au fost educaţi în spiritul nostru, modern, orientat spre ştiinţă. De ce să devină brusc superstiţioşi? Totul a fost prilejuit de o stare de lucruri. (Aici se opri.) Dar mai bine să nu mai continui. Gîndurile mele merg mult mai departe şi, dacă am dreptate, ar fi riscant să le dezvălui.

Cîrmaciul Negurii simţi cum i se strîng muşchii abdomenului. Vorbele iscate de buzele ca două lame ascuţite prevesteau răul, înfruntînd-o chiar pe Ea Neasemuita. Purtătorul de Ghirlande o să fie înştiinţat. Vreme de o clipă, se gîndi să-i dea cuvînt lui Nagrim să le ia viaţa ăstora doi. De se arunca nicorul asupra lor, cît ai zice peşte, armele lor de foc nu le-ar mai fi fost de ajutor. Dar nu. Mai bine nu. Poate că au lăsat vorbă pe-acolo de unde vin, sau... (Îşi ciuli urechile. Depănau altă poveste.)

Barbro murmură:

— ...de ce ai rămas pe Roland.

Bărbatul zîmbi palid.

— Ei bine, viaţa pe Beowulf nu mai avea nici un farmec pentru mine. Heorot este, sau era, cel puţin acum zece ani, foarte populat, bine organizat şi obositor de uniformizat. Şi asta pentru că oricine dorea putea să plece oricînd în alte părţi ale planetei. Dar acolo nu mă împăcam cu dioxidul de carbon aflat în mare concentraţie în atmosferă. Tocmai atunci au organizat o expediţie pentru cercetarea unor lumi colonizate, dar lipsite de echipamentele ce le-ar fi permis comunicarea prin laser. Poate îţi aduci aminte: oficial, anunţaseră că vor să descopere cît mai multe idei noi în ştiinţă, artă, sociologie, filozofie, mă rog, orice ar fi prezentat interes. Pe Roland n-au prea găsit nimic folositor pentru Beowulf, în schimb eu, în timp ce coborau ancora, m-am hotărît să nu mai plec de-aici.

— Şi acolo erai detectiv?

— Da. În poliţie. La noi în familie e o tradiţie solidă. Probabil că urcă în timp de-a lungul ramurii strămoşilor noştri din Georgia, dacă asta îţi spune ceva. Totuşi, ne tragem şi din vîna primului detectiv particular înregistrat de pe Terra, cu mult înaintea erei spaţiale. Nu ştiu dacă e ceva adevăr în toată povestea, dar o consider un model demn de urmat. Vezi tu, arhetipul...

Bărbatul îşi tăie firul vorbelor. Tulburarea i se întipărise pe chip.

— Mai bine să mergem la culcare, spuse. Mai avem mult de mers în zori.

Ea se uită împrejur:

— Zori? Aici?!

Se retraseră. Cîrmaciul Negurii se ridică şi cercă pe furiş să-şi mlădieze încheieturile. Dar mai înainte de a purcede înspre Sora din Lyrth, îndrăzni să lanseze o ocheadă prin geamul maşinii. Făcuseră paturile, alăturate, şi oamenii aceia se aşezaseră în ele. Dar bărbatul nu o atinsese încă, deşi femeia avea un trup frumuşel, şi nu se desluşea c-ar fi avut de gînd s-o facă.

Era cumplit, înfiorător. Ca oamenii. Lut îngheţat. Şi încă socotesc să-şi ridice domnia peste uimitoarea lor, sălbatică lume? Cîrmaciul Negurii scuipă dezgustat. Asta n-avea să se petreacă. Cea care ţinea frîna puterii jurase.

*

Pămînturile lui William Irons erau nesfîrşite şi acesta era singurul avantaj al bătrînului, obligat să se întreţină singur, pe el, familia lui, turma de animale, forţat să culeagă recolte de plante locale a căror cultivare era încă rău înţeleasă. Mai creştea şi plante terestre în lumina verii sau în sere. Dar ăsta era un lux. Adevărata cucerire a Arcticii consta în cositura de verba, în fibra de mestenază, în pericupă şi glicofilon şi, în cele din urmă, cînd s-ar fi mărit piaţa de desfacere, o dată cu înmulţirea populaţiei şi dezvoltarea industriei, în calcanthemum, pentru florăriile din oraş, sau în blănurile de fiară rătăcitoare domesticită.

Dar toate astea urmau să aibă loc mai tîrziu, într-un viitor pe care Irons nu spera să-l mai trăiască. Sherrinford se întreba chiar dacă s-ar găsi cineva să creadă în acest viitor.

Camera era caldă şi luminoasă. Veselia răpăia în focul din cămin. Lumina panourilor de fluor reliefa scrinurile şi scaunele, masa, sculptate de mînă, draperiile colorate şi farfuriile de pe rafturi. Colonistul stătea bine înfipt pe un scaun cu speteaza înaltă. Îmbrăcat modest, avea o barbă care i se revărsa pe tot pieptul. Soţia şi fetele lui aduceau cafeaua, al cărei parfum se alătura aromelor unei cine sănătoase, şi-o ofereau lui, oaspeţilor şi fiilor lui.

Dar afară tropăia vîntul, izbucneau fulgere, urla tunelul, ploaia se spărgea de acoperişul casei, lovea zidurile, prelingîndu-se mînioasă în vîrtejuri printre dalele ogrăzii. Pătulul şi coteţele se ghemuiau la pămînt, sub măreţia ce cobora din înalturi. Copacii gemeau şi nu se strecura oare un rîset înfricoşător pe lîngă vitele speriate? O cavalcadă de grindină lovi ţiglele de parcă erau pumni care bat darabana.

Simţeai cu adevărat distanţa care te despărţea de vecini, gîndi Sherrinford. Şi totuşi îi vedeai adesea, te puteai tîrgui cu ei la videofon (atunci cînd vreo furtună solară nu reuşea să facă un babel din voci şi un haos din imaginea chipurilor lor) sau în carne şi oase, îi puteai vizita, te puteai certa, sau te puteai căsători, la urma urmelor, ei erau cei care te vor îngropa. Luminile oraşelor de coastă erau îngrozitor de departe.

William Irons era un bărbat puternic. Şi totuşi acum vorbi cu teamă:

— Chiar te-ai duce mai departe de Rîpa Despicată?

— Te referi la Stînca lui Hanstein? făcu Sherrinford provocator.

— Nici un colonist nu-i spune altfel decît Rîpa Despicată, spuse Barbro. (Şi oare cum s-a ivit denumirea asta cu rezonanţe din evul mediu întunecat?)

— Pe acolo trec frecvent vînători, pădurari, oameni care pun capcane, ce mai, o mulţime de lume, afirmă Sherrinford.

— Doar prin anume locuri, spuse Irons. Se permite, cuvenit unui pact consfinţit între un om şi Crăiasă, pentru că acesta ocrotise un licurici de colină pe care-l vătămase un satan. Oriunde creşte panalba, omul poate umbla, de lasă bunuri de el făurite pe galeţii altarelor, drept răsplată a celor luate pămîntului. În alte părţi (continuă el încleştînd mîna pe braţul scaunului, apoi slăbind brusc strînsoarea) nu e înţelept să te duci.

— Dar alţii s-au dus totuşi, nu-i aşa?

— Oh, sigur. Şi unii s-au şi înturnat cu bine, sau aşa spuneau, deşi merge vorba că nu le-a prea surîs norocul după aia. Iar alţii nu au mai venit. Au dispărut. S-au mai înturnat şi unii care bîlbîiau minuni şi orori, da’ au rămas nerozi pînă la sfîrşitul zilelor. Pentru multă vreme nu s-a încumetat nimeni să ştirbească legea şi să uzurpe hotarele. (Irons o privi pe Barbro aproape rugător. Femeia şi copiii lui se zgîiau în altă parte, încremeniţi. Vîntul tropăia dincolo de ziduri şi scutura adăposturile) N-o face! mai spuse el.

— Am toate motivele să cred că fiul meu e acolo, răspunse ea.

— Da, da. Ai spus asta, şi-mi pare rău. Poate se face cumva... Nu-mi stă în putere să ştiu ce, dar m-aş bucura, oh, doamne, să las ofrandă dublă la Rîpa lui Unvar pe la amiezul ierni şi o rugă brăzdată cu tăiş de cremene în iarbă. Poate îl dau înapoi (Irons oftă). Deh, n-au făcut asta niciodată, aşa spun oamenii. Şi poate că-i merge rău după asta. I-am zărit cu ochii mei, grăbindu-şi scufiile ciudate în asfinţit. Par mai fericiţi ca noi. Poate că nu e faptă de bine să-l lase acasă.

— Aşa ca în Balada lui Arvid, spuse femeia. (Irons dădu din cap.)

— Sau altele. Sînt multe, aşa socot...

— Cum e? întrebă Sherrinford. (Se simţea şi mai străin. Era fiul oraşului, al tehnicii şi, mai presus de toate, al inteligenţei ce se îndoieşte. Familia asta credea. Era tulburător să vezi în mişcarea uşoară a capului lui Barbro mai mult decît gestul vag de acceptare).

— Avem şi noi o baladă de felul ăsta în Olga Ivanoff, îi spuse ea, cu vocea mai puţin calmă în sunet, dar nu în cuvinte. Este una din cele tradiţionale. Nu ştie nimeni cine le-a compus. Se cîntă pentru a ţine ritmul unei hore în poiană.

— Am văzut că aveţi o multilîră în valiză, doamnă Cullen, rosti femeia lui Irons. (Era atît de dornică să împrăştie vorbele despre o incursiune asupra Celor Vechi!) Un cîntec-deochi ajută. N-aţi vrea să ne acompaniaţi?

Barbro se cutremură, nările i se albiră. Băiatul cel mare spuse repede, plin de importanţă:

— Ei, aş putea eu, dacă oaspeţii doresc să ne audă.

— Mi-ar face plăcere, mulţumesc. (Sherrinford se lăsă pe spate în scaun şi-şi umplu pipa. Dacă lucrurile n-ar fi luat această întorsătura ar fi adus el singur vorba...)

În trecut nu avusese pasiunea folclorului Ţinutului de Dincolo şi nici de curînd nu avusese timpul necesar de cînd venise Barbro cu necazul ei. Şi totuşi simţea mai clar dorinţa unei înţelegeri, a unei perceperi dinlăuntru, nu a unui studiu antropologic al relaţiei dintre rolandienii de la marginea lumii şi fiinţele care-l bîntuiau.

Se grăbeau, se aranjau, apropiindu-se să asculte, umplînd ceşti cu cafea, alăturînd lichiorul. Băiatul lămuri:

— Ultimul vers e refrenul. Îl cîntăm împreună, da? (Încerca şi el, săritor, să descreţească frunţile. Catharsis prin muzică? se întrebă Sherrinford şi adăugă repede pentru sine: Nu. Exorcism!)

O fată atinse corzile ghitarei. Băiatul cînta o melodie care răzbătea prin vuietul furtunii:

Era codreanul Arvid...
Turna acs' pe căi de grui,
La umbra frunzelor-de-spaimă
Şi vad răsunător, punînd călcîiul lui.
Sub piracantă-urzit e danţul.

Adieri în noapte şopoteau
Parfum de dor şi rută,
Lunele-n'nalt luminau
Calea scăldată în nouri...
Sub piracantă-urzit e danţul.

Şi gîndind la fecioara
De-l aştepta în soare,
Orbit de aştri, curmă pasul:
Învins de ardoare...
Sub piracantă-urzit e danţul.

Dar sub colina mare
Ce adumbreşte-o Lună,
Încing o horă fără-de-hotare
Rătăcitorii-n iureş geruit, de aur...
Sub piracantă-urzit e danţul.

Rătăcitori, dănţuiau
Pe vînt, prin foc şi-n ape,
Pe corzi de harpă îngheţată:
Acolo tihna nu încape...
Sub piracantă-urzit e danţul.

Atunci spre Arvid îşi duse voia
(De unde iscodea la danţ)
Crăiasa Neantului şi-a Nopţii
Privind cu sfulgerări lanţ...
Sub piracantă-urzit e danţul.

Cu jar de stele şi iubire temută
În ochiul său nemuritor,
Crăiasa Neantului şi-a Nopţii...

— Oh, destul! (Barbro sări ca arsă. Mîinile i se încleştară şi lacrimile îi curgeau şuvoi pe obraji.) Nu puteţi susţine asta despre creaturile care mi l-au furat pe Jimmy!

Apoi, fugi din cameră sus, pe scări în dormitorul ce-i fusese oferit.

*

Dar sfîrşi chiar ea cîntul. Peste vreo şaptezeci de ore, în tabăra aşezată chiar pe înălţimile temute de codreni.

Ea şi Sherrinford nu le-au mai spus multe vorbe celor din familia Irons, după ce au ocolit rugile lor repetate de a nu tulbura pămîntul interzis. Şi n-au vorbit unul cu altul nici măcar la începutul drumului spre Nord. Lent încă, pe nesimţite, el se porni s-o iscodească, punîndu-i întrebări despre viaţa ei. După un timp ea parcă îşi uitase jalea şi amintirea casei şi a vecinilor. Asta o ajuta să descopere că, sub atitudinea convenţională, de detectiv, el era un gurmand, un iubitor de operă, şi că... îl atrăgea feminitatea ei, că ea mai putea rîde şi chiar să găsească frumuseţe în sălbăticia din jur, ba şi (oarecum ruşinată) că viaţa îi oferea şi alte speranţe în afara regăsirii fiului pe care-l avea de la Tim.

— M-am convins că e în viaţă, spuse detectivul. (Se încruntă.) Şi, cît se poate de sincer, asta mă face să regret că te-am luat cu mine. Credeam că e doar o călătorie de adunare a probelor, acum însă, ştiu, e cu mult mai mult. Dacă avem de-a face cu fiinţe concrete, adevărate, care l-au răpit, ele pot face mult rău. Ar trebui să te duc la prima aşezare şi să chem un avion să te ducă acasă.

— Oh, nu! Pe adîncurile cele mai negre mă prind că n-o s-o faci! spuse ea. Ai nevoie de cineva care ştie viaţa de prin părţile astea şi eu mă pricep mai bine decît mulţi.

— M-m-m... şi-apoi aş întîrzia, nu? Şi nici nu pot să transmit nimic de la aeroport pînă cînd nu sfîrşeşte interferenţa solară.

„Noaptea” următoare despachetă şi restul de echipamente şi îl montă. Ea recunoscu utilitatea unora, cum ar fi detectorul termal. Pe altele însă, nu.

Erau copiate după modele ce veneau din lumea unde se născuse el. Şi el nu voia să-i explice prea multe.

— Ţi-am spus că mă tem. Răpitorii pot avea însuşiri telepatice, se scuză el.

Ochii ei se măriră:

— Vrei să spui că e adevărat... Regina şi poporul ei ne pot citi gîndurile?

— Păi nu în asta constă şi spaima pe care-o răspîndeşte legenda lor? De fapt nu-i nimic supranatural... Pe Terra lucruri de felul ăsta s-au studiat şi s-au descifrat de mult. Sînt sigur că există microfilme în Christmas Landing. Voi, rolandienii, nu aţi avut încă ocazia să cercetaţi fenomenul cu atenţie, de vreme ce nu aţi reuşit, încă să construiţi tunuri cu laser, sau nave spaţiale...

— Ei bine, cum funcţionează telepatia?

Sherrinford îşi dădea seama că rugămintea era şi de automulţumire, dar şi de curiozitate, aşa că rosti, cu o detaşare conştientă:

— Organismul generează unde lungi ce se pot extinde la mari depărtări şi care, în principiu, pot fi modulate de sistemul nervos. În practică, semnalele sînt slabe şi rata lor scăzută de transmitere a informaţiei le face înşelătoare, greu de detectat şi măsurat. Strămoşii noştri preumani s-au orientat spre alte simţuri, mai solide, cum sînt auzul şi văzul. Transmisiile sau recepţiile telepatice sînt la noi cel mult întîmplătoare. Dar exploratorii au întîlnit specii extraterestre cu avantaj evolutiv creat pe baza dezvoltării ulterioare a sistemului, în condiţiile specifice ale mediului lor. Mă gîndesc că asemenea specii pot include una care să primească, prin comparaţie, mai puţină lumină solară directă, sau care să se ascundă de lumina plină a zilei. Atunci ea s-ar specializa atît de bine încît, într-un timp scurt, să fie capabilă de a recepţiona emisiile umane slabe şi să reuşească să pună în rezonanţă senzitivitatea primitivă umană şi puternicele lor transmisii.

— Asta ar explica multe, nu? spuse Barbro, abia auzit.

— Am creat, în jurul rulotei noastre, un cîmp de ecranare psi, îi spuse Sherrinford. Dar cîmpul nu are efect decît la cîţiva metri dincolo de şasiu. În afara lui, oricare dintre ei poate simţi avertismentul gîndurilor tale, dacă ai şti exact ce vreau să fac. Eu mi-am antrenat subconştientul aşa ca, atunci cînd sînt afară, să gîndesc în altă limbă, în franţuzeşte. Comunicarea trebuie să fie structurată pentru a fi inteligibilă, şi structura limbii franceze este, nu-i aşa, destul de diferită de cea englezească. Iar engleza este singura limbă vorbită pe Roland. Cei Vechi au învăţat-o, cu siguranţă.

Ea dădu din cap, semn că a înţeles. Îi dezvăluise întregul plan. Era prea evident ca să mai poată fi ascuns. Totul era să obţii legătura cu ceilalţi, dacă ei existau. Pînă acum ei se arătaseră, la mari perioade de timp, doar cîtorva pădureni izolaţi. Capacitatea lor de a genera halucinaţii îi ajuta mult. Se ascundeau, desigur, în faţa oricărei expediţii prea numeroase, ce le-ar fi traversat teritoriul. Dar doi oameni, înfruntînd orice oprelişte, nu dădeau impresia unui pericol înspăimîntător. Şi... asta ar fi fost prima echipă umană care acţiona nu numai în virtutea faptului că Rătăcitorii sînt fiinţe concrete, ci şi care era dotată cu mijloacele tehnologiei moderne din afara planetei.

Dar în tabăra aceea nu s-a întîmplat nimic. Sherrinford afirmase, de altfel, că nu se va întîmpla. Cei Vechi erau prudenţi atunci. Vor fi mult mai curajoşi în ţinuturile cînd depărtarea de aşezări umane era mică.

Şi, cam în următoarea „noapte”, vehiculul pătrundea adînc în Tărîmul de Dincolo. Cînd Sherrinford opri rulota într-o poiană şi zgomotul motorului se stinse, liniştea se revărsă, înstăpînind totul, ca o maree.

Ieşiră din vehicul. Se pregăti masa, gătind la o lampă cu gaz, în timp ce el strînse vreascuri pentru focul ce avea să le înveselească mai tîrziu popasul. Se uita adesea la încheietura mîinii. Nu avea ceas. În schimb avea un cadran de control radio care-i punea ce arată instrumentele din rulotă.

Cine avea nevoie de ceas în locurile astea? Constelaţii leneşe pluteau deasupra aurorei licărinde... Luna Alde domnea peste un pisc înzăpezit, picurînd reflexe argintii, deşi locul unde se aflau acum era şi el la mare altitudine. Ceilalţi munţi se ascundeau în spatele pădurii ce se întindea cît vedeai cu ochii. Copacii ei se numeau frunză-de-spaimă, panalbă şi se ridicau înspre cer ca nişte duhuri. Cîteva piracante străluceau asemeni unor lanterne pîlpîitoare... Tufărişul era dens şi aroma lui se împrăştia dulce. Era uimitor cît de departe puteai vedea prin amurgul vineţiu. Undeva, pe aproape, cînta un pîrîu şi o pasăre scotea triluri de flaut.

— E frumos aici, spuse Sherrinford. Terminaseră cina, erau în picioare şi nu se aşezaseră să înteţească focul.

— Dar straniu, răspunse Barbro, cu jumătate de glas. Mă întreb dacă ne e hărăzit să trăim prin locurile astea. Dacă putem spera cu adevărat că vor fi ale noastre...

Ţeava pipei lui arătă înspre stele:

— Omul s-a dus în locuri mai stranii decît ăsta.

— S-a dus? Eu... oh, cred că e vorba doar de amintirile mele din copilărie... Pe vremea cînd locuiam în Ţinutul de Dincolo... Cînd privesc în sus către aştri nu mi-i pot imagina aşa cum sînt: bule de gaz ale căror energii au fost măsurate, pe ale căror planete au călcat tălpi prozaice. Nu... stelele sînt mici şi reci, fermecate, iar vieţile noastre se leagă de ale lor, după ce murim, ne şoptesc peste morminte. (Barbro îşi coborî privirea.) Îmi dau seama că vorbesc prostii.

Ea îi vedea, în lumina amurgului, faţa înăsprită.

— Deloc, spuse el. Din punct de vedere afectiv, fizica poate fi o prostie mai mare. Şi, la urma urmei, ştii, după un număr de generaţii, gîndirea urmează simţămintele. În adîncul inimii, omul nu este raţional. Ar putea să nu mai creadă în poveştile ştiinţei, dacă ele nu i s-ar mai părea de folos.

Făcu o pauză:

— Balada neterminată acolo..., spuse el, fără s-o privească, cum de te-a tulburat atît?

— N-am mai suportat să aud cum sînt lăudaţi. Sau aşa mi s-a părut... Iartă-mă, mi-am ieşit din fire...

— Cred că balada e tipică unei largi categorii...

— Ei bine, nu mi-a trecut niciodată prin minte să le număr. Nu avem timp pentru studierea antropologiei culturale, aici, pe Roland, sau, mai bine zis, nu ne-am gîndit la asta. Avem atîtea de făcut. Dar, acum că ai adus vorba, da, mă surprinde că sînt atîtea cîntece şi poveşti în care apare motivul lui Arvid.

— Ai fi în stare s-o reciţi?

Ea îşi înăbuşi pofta de-a izbucni în rîs:

— Hm, sigur. Şi pot să-mi iau şi multilira ca să mă acompaniez.

Omise totuşi versul hipnotic de refren cînd muzica suna mai strident şi îl cîntă doar o singură dată, la sfîrşit. El o privi: aşa cum stătea, acoperea şi luna şi aurora.

Crăiasa Neantului şi-a Nopţii
Sub ceruri rosti încetişor:

Ci stat, Arvid Codrean,
Rămîi printre ai noştri,
Nu vei mai fi uman,
Scăpat, fi-vei de jug!

El îndrăzni să-i spună:
Nu pot decît să fug.
Fecioara mea aşteaptă visătoare
Sub al soarelui rug.

M-adastă şi ortacii
Şi omenească-mi muncă...
Alt fel, ce va să fie Arvid,
De-n lene se aruncă?

Aruncă-ţi vraja, dar, străino,
Iscă-ţi farmecul pe mine,
Asupră-mi, omorîndu-mă, vino,
Rămîne-voi liber!

Crăiasa Neantului şi-a Nopţii
Stă 'nalt îmbrăcată-n teamă,
Luciri boreale, splendoare,
Dar el, nu-i dădu, privind-o, seamă.

Pîn' ea trimise rîs năpraznic
Şi-i spuse cu dispreţ:
Nu voi meni vreun farmec,
Ci vei jeli mereu.

Te du acas' făr' de nimic,
Doar cu o amintire
De-un clar de lune, cînt păgîn,
Răcoarea nopţii, rouă şi-a mea iubire.

Te-o urmări în viaţă
O umbră peste soare
Cu-mbrăţişări de gheaţă
În asfinţitul zilei.

La muncă, joc, sau chefuri,
Amarul te-o-năcri,
Gîndind la ce eşti tu acuma
Şi ceea ce puteai să fii!

Femeia ta urîtă şi văduvă de har,
Cinsteşte-i, dacă poţi.
Te du acas', o Arvid, umblă rar:
Eşti liber să fii om!

În clinchete şi rîset,
Rătăcitorii-şi luară zborul,
Ci el, însingurat, sub clar de lune,
Sta-ncremenit, neostoindu-şi dorul.
Sub piracantă-urzit e danţul!

Ea puse lira jos. Vîntul stîrnea frunzele. După o tăcere lungă, Sherrinford spuse:

— Şi poveştile astea fac parte din viaţa de fiecare zi a celor din Ţinutul de Dincolo?

— Da, cam aşa stau lucrurile, replică Barbro. Dar nu sînt toate pline de supranatural. Unele vorbesc de dragoste sau cîntă faptele vitejeşti. Teme tradiţionale.

— Nu cred că o asemenea tradiţie a înflorit de la sine. (Tonul îi devenise impersonal.) De fapt, cred că multe din cîntecele şi legendele de aici n-au fost compuse de fiinţe omeneşti.

Tăcu, închizînd subiectul. Se culcară devreme.

Peste cîteva ore avea să-i trezească semnalul de alarmă.

*

Ţîrîitul era uşor, dar îi trezi numaidecît. Dormeau în costume speciale, gata pregătiţi pentru urgenţe. Strălucirea de sus îi lumină prin pînză. Sherrinford sări din culcuş, îşi trase pantofii şi-şi prinse centironul:

— Stai înăuntru! îi porunci el.

— Ce este? întrebă Barbro. Pulsul îi bătea năvalnic.

El compară cadranele instrumentelor, verificînd datele ce licăreau la încheietura mîinii:

— Trei animale, numără el. Şi nu sînt deloc sălbatice. Unul e ceva mai mare, homeotermic, cel puţin aşa apare în infraroşu. Se ţine deoparte. Un altul... hm... cu o temperatură a corpului mai mică, o emisie difuză, instabilă, de parcă ar fi o roire de... celule coordonate... asemeni

feromonilor... pîndind şi el din depărtare. Dar al treilea e foarte aproape, se mişcă în tufişuri şi are o structură umană.

Ea îl privea cum tremură de dorinţa de a lupta... Îi dispăruse aerul academic...

— Mă duc să încerc să-l prind, spuse el. După ce facem rost de un subiect de interogat, fii pregătită să mă laşi să intru repede! Dar nu te expune, orice s-ar întîmpla! Şi ţine degetul pe trăgaci. (Îi dădu o puşcă de vînătoare de calibru mare.)

Trupul lui mare pîndea uşa şi o deschise puţin. Aerul răbufni înăuntru rece, umed, plin de arome şi murmur. Luna Oliver se ridicase şi ea la zenit şi ambele lune iradiau acum înfiorător de puternic, iar aurora se cufunda în alb şi albastru îngheţat.

Sherrinford se uită la aparatul de la mînă. Ar trebui să indice coordonatele celor ce-i pîndeau între frunzele acelea pestriţe. Deodată o luă la fugă. Trecu pe lîngă cenuşa locului de tabără şi dispăru pe sub copaci. Barbro îşi apăsă mîna pe armă.

Se auzi explodînd o rachetă. Se prăvăliră, luptîndu-se în poiană, două fiinţe. Sherrinford apucă strîns o fiinţă umană subţiratică. Ea văzu, în argintul fluid şi lucirile aurorii, că celălalt era gol, un bărbat, cu părul lung, mlădios şi tînăr. Se lupta ca un diavol, încercînd să muşte cu dinţii, să lovească cu picioarele şi să zgîrie cu unghiile, iar, între timp, zbiera ca un satan.

Brusc, o îngheţă un gînd... Îl recunoscu: era unul din copiii răpiţi şi crescuţi de către Cei Vechi. Aşa ar arăta şi Jimmy mai tîrziu.

— Ha! răcni Sherrinford şi-şi ţintui adversarul, cufundîndu-şi degetele încremenite în plexul lui solar. Băiatul icni şi căzu moale la pămînt. Sherrinford îl duse spre rulotă.

Din pădure se ivi un gigant. Putea fi şi el un copac uriaş, negru şi cu scoarţa aspră, agitînd patru braţe ca nişte crengi noduroase, dar pămîntul se cutremura, duduind sub rădăcinile lui de picioare şi răgetul lui răguşit umplea cerul şi minţile.

Barbro ţipă. Sherrinford se întoarse ca un vîrtej. Îşi scoase rapid pistolul, trase o dată, de două ori, fulgere biciuind lumina firavă. Cu celălalt braţ continua să ţină băiatul. Apariţia diformă se prăbuşi sub gloanţe. Se ridică apoi, venind mai încet, mai cu grijă, încercuindu-l, tăindu-i calea spre

vehicul. El nu putea alerga prea repede, dacă nu-şi elibera prizonierul, care era singurul ghid spre Jimmy.

Barbro sări afară.

— Nu! strigă Sherrinford. Te implor, rămîi înăuntru! Monstrul deveni agresiv şi încercă s-o prindă. Ea apăsă trăgaciul. Reculul o izbi în umăr. Colosul se legănă, apoi se-ntinse la pămînt. Dar se sprijini cumva din nou şi bîjbîi calea spre ea. Barbro bătu în retragere, dar trase din nou. Şi din nou. Creatura mîrîi. Sîngele începu să curgă şuvoaie şi să se prelingă uleios printre boabele de rouă. Se întoarse şi, peste crengi sfărîmate, o luă spre întunecimea ocrotitoare dintre copaci.

— La adăpost! răcni Sherrinford. Acum eşti dincolo de cîmpul de ecranare...

O înceţoşare trecu peste capul ei. Ea nici n-o remarcă, înainte ca o nouă apariţie să se ivească la marginea poienei:

— Jimmy! strigă ea, ca ieşită din minţi.

— Mamă! (El îşi deschise braţele spre ea. Clarul de lune îi lumina plînsul. Ea îşi aruncă arma şi fugi spre el.)

Sherrinford se repezi după ea. Jimmy dispăru în tufiş. Barbro se luă după el printre ramurile ca nişte căngi ameninţînd să-l înhaţe. Apoi a fost prinsă şi dusă departe.

*

Privind în jos, la captivul său, Sherrinford micşoră luminozitatea pînă cînd imaginea de pe ecran ce înfăţişase sălbăticia de afară dispăru complet. Băiatul zvîcni în faţa strălucirii aceleia fără culoare.

— O să vorbeşti, spuse bărbatul. (În ciuda asprimii chipului, vorbea încet.)

Băiatul îl fulgeră cu privirea, dintre legăturile ce îl ţineau strîns. O vînătaie i se împurpură pe falcă. El fusese aproape gata s-o ia la fugă, în timp ce Sherrinford urmărise, dar îşi pierduse femeia. La întoarcere, detectivul îl prinsese în ultima clipă. Va bate vîntul altfel cînd vor sosi întăriri de la ei. Sherrinford îl doborîse la pămînt şi îl tîrîse înăuntru. Apoi se aşezase, obosit, într-un scaun basculant.

Băiatul scuipă:

— Să-ţi vorbesc ţie, stîrv de om! (Dar sudoarea îi încremenise pe faţă şi ochii îi scăpărau febril de sub legăturile de metal.)

— Dă-mi un nume ca să ştiu cum să-ţi spun!

— Ca să te ajut să-ţi arunci vraja ta asupră-mi?

— Mie-mi zice Eric. Dacă nu-mi spui, o să-ţi zic, hm... mm... m... Ţîncul Sălbăticit!

— Cum?! (Oricît de vrăjit, înlănţuitul reacţiona ca orice adolescent uman.) Spune-mi Cîrmaciul Negurii, atunci! (Accentul lui tremurat reliefa mînia din vorbe.) Nu sună aşa, e doar înţelesul numelui. Oricum, strigă-mă astfel, tot n-o să-l înţelegi!

— A! Deci îmi ascunzi numele tainic pe care îl socoteşti cel adevărat?

— Nu. Eu nu-l cunosc. Îl ştie numai Ea. Ea ne cunoaşte adevăratele nume.

Sherrinford ridică sprîncenele a uimire:

— Ea?

— Aceea care domneşte. Nădăjduiesc să fiu iertat, nu pot face semn de-nchinăciune, aşa, cu braţele legate. Invadatorii o numesc Crăiasa Neantului şi-a Nopţii...

— Aşa, deci! Sherrinford îşi luă o pipă şi-o umplu cu tutun. Lăsă tăcerea să învechească în timp ce aprinse focul. După o vreme, rosti: Mărturisesc că Cei Vechi m-au luat prin surprindere. Nu mă aşteptam să mă lupt cu un duşman atît de vajnic ca tine. Din cîte am aflat, am motive să cred că acţionează asupra rasei mele, şi a ta, băiete, ca nişte furi ce înşeală şi amăgesc.

Cîrmaciul Negurii dădu din cap entuziasmat:

— Pe nicori i-a plăsmuit nu de mult. Să nu crezi că stăpîneşte numai taina uluirilor.

— Nu. Totuşi, un glonte îmbrăcat în oţel se descurcă şi el destul de bine, nu crezi?

Sherrinford vorbea într-una, abia auzit, mai mult sieşi:

— Eu tot cred că, hm, nicorii... şi toate izvodirile cu chip aproape omenesc sînt meniţi să fie mai ales văzuţi, nu folosiţi... Puterea de a închipui himere nu e, desigur, prea întinsă, sau bine orientată, şi nici n-o stăpînesc prea mulţi. Căci altfel nu ar fi acţionat atît de lent şi de meşteşugit... Chiar în afara ecranării psi, Barbro, însoţitoarea mea, ar fi

rezistat, de-ar fi rămas conştientă că ceea ce vedea nu era adevărat... dac-ar fi fost mai puţin tulburată, înnebunită, dusă de dorul ei de mamă...

Se cufundă apoi în fumul pipei:

— Ce am simţit eu a fost altfel, spuse el. Ea n-a simţit aşa. Cred că, pur şi simplu mi s-a poruncit: „Veţi vedea ceea ce vă doriţi mai mult în lume fugind de voi înspre pădure!”. Desigur, n-ajunsese prea departe cînd a înhăţat-o nicorul... Nu sper să-i pot urmări. Nu sînt obişnuit cu pădurea arctică şi, pe urmă, aş fi fost o pradă uşoară. Aşa că m-am întors spre tine. Mohorît: tu eşti cel care mă va duce la stăpîna ta.

— Chiar îţi închipui c-o să te duc la Raiul Înstelat sau la Carheddin? Încearcă numai, stîrv de om!

— Îţi propun un tîrg.

— Eu unul cred că vrei mai mult. Răspunsul Cîrmaciului Negurii îl uimi prin adîncime: şi celor de-acasă ce-o să le spui?

— Da, asta e o problemă delicată, nu-i aşa? Barbro Cullen şi cu mine nu sîntem doi colonişti înspăimîntaţi. Sîntem orăşeni. Şi am adus cu noi instrumente de înregistrare. Am fi primii din rasa noastră care să anunţe că i-au văzut pe Cei Vechi. Iar ce vom spune va fi amănunţit, credibil. Ai noştri vor reacţiona.

— Dar vezi, mie nu mi-e frică de moarte, declară Cîrmaciul Negurii, cu buze tremurînde. Dacă vă las în pămînturile noastre ca să-i înfruntaţi pe-ai mei, nu mai am de ce să trăiesc!

— Nu te speria încă spuse Sherrinford. Nu eşti decît o momeală.

Se aşeză şi-l privi pe băiat printr-o perdea de linişte. (Dar înăuntru, sufletul se tînguia: Barbro, o Barbro!)

— Gîndeşte-te! Stăpîna ta nu-mi dă voie să mă întorc, ducînd cu mine un prizonier, ca să-i anunţ pe oameni că are şi ea unul. Va trebui să mă oprească. Aş putea încerca să mă lupt ca s-ajung înapoi. Maşina mea e mai blindată decît crezi, dar toate astea n-ar rezolva nimic. Aşa că voi aştepta. Vor sosi întăriri cît mai repede cu putinţă. Presupun că Cei Vechi nu se vor arunca orbeşte în focul mitralierei mele, asupra unul Howitzer şi-a unui fulgurator. Vor încerca mai întîi să parlamenteze, fi-vor cu gînduri bune, sau nu. Dar astfel voi stabili contactul.

— Ce pui la cale? (Mormăitul părea neliniştit.)

— În primul rînd asta, aşa, ca invitaţie...

Sherrinford se întinse şi apăsă un buton:

— Uite, am coborît cîmpul de ecranare psi care bloca atît telepatia, cît şi mirajul de forme. Îmi închipui că ai tăi vor simţi că sînt lipsit de protecţia lui. Asta le va da curaj.

— Şi-apoi?

— Apoi, vom aştepta. Vrei să mănînci sau să bei ceva?

Apoi, în ceasurile următoare, Sherrinford a încercat să-l îmbie pe Cîrmaciul Negurii să-şi depene întîmplări din viaţa lui. Dar răspunsurile primite erau tăioase. Scăzu luminile dinăuntru şi se puse să urmărească afară. A fost o aşteptare lungă.

Ea luă sfîrşit cu un strigăt, pe jumătate gemut, pe jumătate rînjit. Din pădure soseau, în grup, Cei Vechi.

Cîţiva se vedeau mai limpede ca lunile şi aştrii de pe cer sau lumina boreală. Conducătorul lor strunea un armăsar dalb al cărui unic corn era împodobit cu ghirlande. Avea o înfăţişare aproape umană, dar era nepămîntesc de frumos, cu pletele lui argintii de bălaie, revărsîndu-se pe umeri din coiful ornat cu coarne de cerb... Avea chipul mîndru, îngheţat... Mantia îi flutura pe şale asemeni unei aripi vii, platoşa de culoarea gerului zăngănea la fiecare pas.

În spate, la stînga şi la dreapta-i, luceau, călări, alţi doi, cu săbii din care scăpărau flăcărui. Deasupra lui zbura un cîrd ce se rostogolea, rînjind şi cîntînd pe adieri. Aceştia erau învăluiţi de o ceaţă abia transparentă. Primii însă, care veneau printre copaci, urmîndu-şi căpitanul, erau de nepătruns. Pluteau pe corzi cu graţia şi iuţeala mercurului, însoţiţi cu sunet de trîmbiţe şi harfe.

— Măritul Luighaid! (Cîrmaciul Negurii fu copleşit de mîndrie.) E sfetnicul Ei, Atoateştiutorul însuşi!

Sherrinford trecea prin clipe grele. Îi era tot mai greu să stea în faţa pupitrului de comandă, cu degetul întins spre butonul de generare a ecranării, psi, fără să-l atingă. Îşi alunecă, totuşi, degetele pe anume butoane pentru a lăsa glasurile să treacă. Îl năpădi o boare, cu parfumul trandafirilor pe care-i creştea maică-sa în grădină. În spatele lui, Cîrmaciul Negurii se zbătu în legături pînă cînd îi fu dat să vadă trupa ce înainta.

— Cheamă-i! spuse Sherrinford. Întreabă-i dacă vor să vorbească cu mine.

Necunoscute, melodioase, vorbele zburau încolo şi-ncoace.

— Da, îl anunţă băiatul. Măritul Luighaid va vorbi cu tine, dar una vreau să ştii: de-aici nu vei mai scăpa! Nu te lupta cu ei! Dă-te prins! Hai, dară... Tu nici nu ai habar ce-nseamnă să fii viu, sălăşluind în Carheddin, sub munte...

Rătăcitorii se apropiau.

*

Jimmy licări o clipă, apoi dispăru. Barbro era ţinută de ditamai labe, peste un torace imens şi simţea cum sînt purtaţi de un cal. Trebuia să fie un cal, deşi puţini mai erau prin aşezările lor şi doar pentru anume rosturi, sau la vreme de peţit. Simţea cum treceau peste poteci neumblate, auzea scrîşnet de crengi date la o parte, poticnirea calului atunci cînd se izbea copita de o piatră. Din întuneric creştea în juru-i o căldură aromitoare...

Cel ce-o purta îi spuse cu blîndeţe:

— Nu-ţi fie teamă, dragă. A fost doar o nălucire. Dar ne aşteaptă, iar noi ne ducem înspre el.

Era conştientă, într-un fel de neînţeles, că ar trebui să-i fie groază, s-o umple disperarea, dar amintirea lîncezea în urmă, nu-şi da prea bine seama cum ajunsese aici. Poate doar că se născuse în siguranţa iubirii. Cu paşnica linişte a bucuriei ce va veni...

După un răstimp, se deschise pădurea. Călăreau într-o pajişte din care răsăreau, alb-cenuşii pietre rotunde sub umbrele schimbătoare ale lunilor, în culorile dense prin care înota aurora. Comete minuscule dansau pîlpîitor deasupra florilor dintre pietre. În faţă lucea un pisc al cărui vîrf era încununat de nouri.

Ochii lui Barbro erau aţintiţi înainte. Văzu privirea din ochii murgului şi-şi spuse uşor uimită: „E chiar Sambo, care era al meu, cînd eram mică...”). Se uită în sus la bărbat. Purta o tunică neagră şi o capă cu glugă, aşa încît nu-i putea zări chipul. Nu izbuti să strige şi şopti:

— Tim!

— Da, Barbro.

— Te-am dus eu însămi la mormînt...

Zîmbetul lui larg se nesfîrşi în gingăşie:

— Credeai că sîntem doar ce se aşează în pămînt? Biata mea iubită tristă... Cea care ne-a chemat le vindecă pe toate. Acum, taci şi încearcă să

visezi...

— Să visez, repetă ea, şi, pentru o clipă, se zbătu să-mprăştie lungoarea. Dar forţa n-o ajuta. De ce ar mai fi crezut poveştile prăfuite despre... atomi, energie, atunci cînd sufletul i se golea... istorii pe care nu şi le mai putea aminti... cînd Tim şi murgul pe care i-l dăruise tatăl ei o duceau spre Jimmy? Poate că înainte a fost vis, un vis rău, iar acum i se risipea somnul?

De parcă i-ar fi auzit gîndurile, el murmură:

— Rătăcitorii au un cîntec. Se numeşte „Cîntul Oamenilor":

Lumea pluteşte
Spre boarea nevăzută.
În vîrtejite arcuri
Şi deşteptarea-i noapte.

Dar ai noştri nu cunosc asemene întristare.

— Nu înţeleg, spuse ea.

El dădu din cap:

— Vor fi multe de înţeles, iubito, şi nu te pot vedea, pîn' nu deprinzi totul. Dar în acest timp, vei fi cu fiul nostru.

Ea încercă să-şi înalţe capul să-l sărute. El o îndepărtă:

— Nu încă, spuse el. Nu eşti primită încă de stăpînă printre ai noştri. N-ar fi trebuit să vin, de nu i-ar fi fost nesfîrşită mila. Stai, nu te apropia!

Timpul curgea în neştire. Calul galopa neobosit şi nu se împiedica nicicînd pe drumul de munte. O dată zări, de departe, o trupă ce se îndrepta undeva înapoi. Dincolo, şi se gîndi că se duc să lupte o bătălie ciudată, împotriva... cui...? A cuiva... ce zăcea învăluit în... fier şi... durere... Mai tîrziu, încercă să-şi amintească numele celui ce-o purtase în Pămîntul Adevărului-cel-Vechi.

În cele din urmă, fîşii luminoase ţîşniră printre aştri, care sînt mici şi fermecaţi şi ale căror şoptiri ne alină după ce nu mai sîntem... Intrară într-o curte unde ardeau netulburat lumînări, fîntîni rîdeau printre stropi şi păsările cîntau. Aerul mirosea a yerba, pericupă, a rută şi trandafiri, fiindcă nu tot ce adusese omul era de neîndurat. Localnicii adăstau în splendoare pentru a-i ura bun-venit. Deasupra măreţiei lor şonticăiau prin amurgire pukii. Printre copaci se zbenguiau copii... Veselia suna de-a lungul melodiilor ceva mai solemn.

— Am ajuns. (Vocea lui Tim păru deodată, inexplicabil, doar un croncănit. Barbro nu înţelese cum a descălecat, purtînd-o. Stătea în faţa lui şi văzu cum se leagănă pe picioare.)

O cuprinse frica:

— Ţi-e rău? (Îi prinse mîinile. Erau reci şi aspre. Unde era Sambo? Ochii ei căutau prin glugă. În lumina strălucitoare ar fi trebuit să vadă ochii soţului ei. Dar imaginea era palidă, schimbătoare. Ce nu era cum trebuie? Oh, ce se întîmpla??)

El zîmbi. Oare adorase zîmbetul acesta? Nu reuşea să-şi aducă aminte.

— Eu... t-trebuie să plec, se bîlbîi el, atît de încet, că ea abia îl auzi. Nu ne-a venit vremea. Se smulse din prinsoarea ei şi se sprijini de o mogîldeaţă învăluită ce-i apăruse într-o parte. O pălălaie de ceaţă se-nvîrteji deasupra capetelor celor doi:

— Nu mă urmări cu privirea. Acum mă întorc în... pămînt, o rugă el. Dacă te uiţi, vei muri. Pînă cînd ne vine vremea... Hei, uite-l pe fiul nostru!

Ea întoarse ochii, căutîndu-l. Îngenunche şi-şi deschise larg braţele. Jimmy o lovi ca un meteorit cald, puternic. Îi mîngîie părul, îl sărută pe ceafă, începu să rîdă, că nu mai era o nălucire, o amintire care să plîngă şi îndrugă vrute şi nevrute, care se împrăştie în văzduh imediat ce nu s-ar mai fi uitat la el. Din cînd în cînd, amintindu-şi de vreun rău ce-l putea paşte pe micuţ (foame, frică, boală) şi negăsind nici unul, începu să iscodească cele din jur.

Grădinile dispăruseră. Nu avea importanţă...

— Mi-a fost atît de dor de tine, mamă, rămîi?

— Ne vom duce acasă, puiule.

— Rămîi. Aici e vesel! Am să-ţi arăt... Dar rămîi!

O jeluire străbătu amurgul. Barbro se ridică, ţinîndu-l strîns de mînă pe Jimmy. Se aflau în faţa Crăiesei...

Era foarte înaltă, în veşmintele ei ţesute din luminile boreale, cu coroana ei de stele şi ghirlande de floare ce se cheamă „sărută-mă nicicînd”. Părea Afrodita din Milos, a cărei imagine Barbro o văzuse adesea în tărîmurile omeneşti, doar că Ea era mult mai frumoasă şi dăruită cu nobleţe la trup şi în ochii de albastrul nopţii. În jurul Ei se deşertau grădini, Curtea Rătăcitorilor şi fîşiile luminoase, urcînd spre înalturi...

— Fii bine venită, îi spuse, şi-i cîntă: de-a pururi...

În ciuda măreţiei sale, Barbro rosti:

— Măicuţă a Stelelor, ne dă voie să plecăm acasă...

— Asta nu se poate.

— ...în lumea noastră mică şi dragă... (Barbro visa, rugîndu-se de ea) Pe care am aşezat-o pentru noi şi bucuria de a ne creşte pruncii...

— În zile de-nchisoare, nopţi mîhnite, cu lucrul ce se împrăştie fără rost printre degete, de parcă n-ar fi fost de făcut, iubiri ce revin în putregai, stîncă, vînt, spre durere, lipsuri, amar, cu doar siguranţa nimicniciei de pe urmă. Nu! Şi tu, Picior Rătăcit, aşa te voi numi, o să te veseleşti cînd flamurile lumii noastre vor fîlfîi în ultimul oraş, iar omul va fi deşteptat la viaţa adevărată. Acum du-te cu cei ce te vor învăţa...

Crăiasa Neantului şi-a Nopţii ridică un braţ poruncilor. Se opri şi nu se mai iscă nici un glas.

De prin fîntîni şi peste cîntări se auzi, vuind, un răget. Flăcări se cutremurară, fulgere troznîră. Oaspeţii ei se împrăştiară, urlînd, mai înainte ca lucrul acela de oţel să apară, duduind, sus, pe munte. Pukii zburară departe, într-un vîrtej de aripi îngrozite. Nicorii îşi repeziră trupurile asupra invadatorului fără-de-viaţă şi fură nimiciţi pînă cînd Cea care-i făcuse le strigă să fugă.

Barbro îl aruncă pe Jimmy la pămînt şi se aruncă şi ea deasupra lui. Turnuri se clătinară, dispărînd în fum. Muntele se ridica sterp, sub lunile îngheţate şi se vedeau doar stînci, ravine şi, în depărtare un gheţar, în ale cărui hăuri lumina aurorei pulsa, albastră... O gură de cavernă întuneca un pisc. Într-acolo se revărsa şuvoi puhoiul de fiinţe ce-şi căutau scăparea în adîncuri. Unii aveau în vine sînge omenesc, alţii păreau caricaturi, asemeni pukilor, nicorilor şi spectrelor, dar mai toţi erau slăbănogi, solzoşi, purtîndu-şi cozile lungi, ciocurile imense într-un fel aproape omenesc, sau mai puţin...

Pentru o clipă, în vreme ce Jimmy se tînguia la pieptul ei, poate mai mult că murise vraja, cît de spaimă, Barbro o compătimi pe Ea, aşa cum sta în goliciune... Apoi zbură şi Ea, şi lumea lui Barbro se împrăştie în cioburi.

Puştile tăcură. Vehiculul scrîşni şi se opri. Din el sări un băiat care strigă înnebunit:

— Părere-de-Vis, unde eşti? Sînt eu, Cîrmaciul Negurii... Oh, vino o dată! (Dar uitase că limba în care îşi vorbeau înainte nu era omenească... Începu să strige, iar, pe limba aceea pînă cînd se ivi tîrîş o fată din tufărişul

unde se ascunsese. Se uitară lung, unul la altul, prin praf, fum şi lucirea clarului de lune. Ea alergă spre el.)

— Se mai auzi şi o voce din maşină:

— Barbro, grăbeşte-te!

*

Christmas Landing cunoştea lumina zilei: scurtă, în acest anotimp, dar plină de soare, cer albastru, norişori albi, gîlgîitoarea apă, briza sărată de pe străzile aglomerate şi dezordinea sănătoasă din camera de zi a lui Eric Sherrinford...

El îşi încrucişă, apoi îşi încrucişă din nou picioarele, dar invers, pufăi din pipă, creînd un văl de fum şi spuse:

— Eşti sigură că te simţi mai bine? Nu trebuie să te oboseşti.

— Mă simt perfect! declară Barbro Cullen, deşi tonul din glasul ei părea cumva impersonal. Sînt încă obosită, da, probabil că se vede... Nu poţi să tragi ce-am tras eu şi să-ţi revii cît ai clipi din ochi... Dar mă simt eu însămi. Şi, ca să fiu sinceră, aş vreo să ştiu, înainte de a-mi reveni complet, ce s-a întîmplat, ce se întîmplă acum. Nu se dau nici un fel de ştiri...

— Ai vorbit cu cineva?

— Nu. Le-am spus vizitatorilor că nu mă simt încă în stare să vorbesc. Şi nu minţeam. Apoi m-am gîndit că există vreun motiv de tăcere.

Sherrinford răsuflă uşurat:

— Bravo ţie! Eu le-am spus! Îţi dai seama ce senzaţie, cînd se va anunţa în mod public!! Autorităţile au fost de acord cu faptul că au nevoie de timp pentru a studia cum stau lucrurile, să se gîndească şi să dezbată într-o atmosferă de calm, să întocmească o politică adecvata pe care s-o prezinte oamenilor, care, precis că se vor speria puţin, la început... (Buza de jos îi tremură uşor.) Şi-apoi, nervii tăi şi ai lui Jimmy au o şansă de vindecare înaintea dezlănţuirii furtunii ziaristice. Cum îi merge?

— Destul de bine. Mă mai pisează că vreo să se joace cu prietenii lui din Tărîmul Fermecat. Dar, la vîrsta lui, îşi va reveni, va uita...

— S-ar putea să-i întîlnească mai tîrziu.

— Cum? Noi nu i-am... (Barbro se foi pe scaun.) Am uitat cu totul. Nu-mi aduc aminte nimic din ultimele ore. I-ai adus înapoi pe tinerii răpiţi?

— Nu. Şocul a fost, oricum, prea îngrozitor ca să-i aruncăm într-o... instituţie! Cîrmaciul Negurii, care e de fapt, un tînăr foarte rezonabil, m-a asigurat că se vor descurca, cel puţin în ce priveşte supravieţuirea, pînă cînd se va putea aranja ceva. (Sherrinford ezită.) Habar n-am ce se va putea aranja. Nimeni nu ştie acum. Dar e evident că-i vor reintegra pe oamenii aceia în rasa umană, sau în orice caz pe mulţi, mai ales, pe cei imaturi... Deşi, probabil, nu se vor simţi niciodată acasă în inima civilizaţiei. Poate că, într-un fel, e mai bine, deoarece vom avea nevoie de o legătură cu ceilalţi, cu Rătăcitorii...

Tonul lui sigur pe sine îi linişti pe amîndoi. Barbro fu în stare să spună:

— Am făcut multe prostii, nu? Mi-aduc aminte cum am urlat şi m-am dat cu capul de podea...

— Vai, nu! (El se gîndi la femeia aceasta şi la mîndria ei, înainte de a se ridica să-i pună mîna pe umăr.) Ai fost amăgită şi ai căzut în plasă datorită unui joc subtil cu instinctele tale cele mai profunde, într-un moment de coşmar acut. Pe urmă, în timp ce monstrul rănit te purta, a mai venit şi o altă creatură. Evident, una care să te umple de forţele el neuropsihice cu rază scăzută de acţiune. Şi, de parcă nu era de-ajuns, sosirea mea, abolirea bruscă, dureroasă a oricărei himere, trebuie că te-a zguduit mult: nu-i de mirare că ai răcnit de groază. Dar, înainte de asta, l-ai aruncat pe Jimmy şi te-ai urcat şi tu în rulotă şi nu mi-ai dat nici o bătaie de cap.

— Şi tu ce-ai făcut?

— Ei bine, am condus maşina cît am putut de repede... După cîteva ore, starea atmosferică mi-a permis să chem Portolondon şi să insist să ne trimită un avion sanitar. Nu c-ar fi fost vital... Ce şansă mai avea inamicul? Nici n-au încercat să ne oprească... Dar transportul rapid ne-a fost util.

— Mi-am închipuit eu că aşa a fost, spuse Barbro, ţintindu-l cu privirea. Eu vreau, de fapt, să te întreb: cum de ne-ai găsit în fundul Lumii de Dincolo?

Sherrinford se îndepărtă puţin de ea:

— Prizonierul meu mi-a fost ghid. Nu cred că am omorît cu adevărat pe vreunul dintre Rătăcitorii care au venit să parlamenteze cu mine. Sper că nu. Maşina şi-a făcut drum, pur şi simplu, printre ei, după ce am lansat cîteva focuri de avertisment şi, după aceea, i-am depăşit. Oţel şi praf de puşcă împotriva cărnii nu ar fi fost o treabă cinstită. La intrarea în peşteră a trebuit

să trag împotriva unor creaturi ce se rostogoleau în tot locul. Nu sînt mîndru de asta...

El tăcu. Apoi, rosti brusc:

— Dar tu erai captivă... Nu eram sigur ce au de gînd să-ţi facă şi nu mi-aş fi iertat-o niciodată. Şi după un timp: Nu mai vreau nici o luptă!

— Cum l-ai convins pe băiat să... coopereze?

Sherrinford scrută, din fereastră Oceanul Boreal:

— Întîi, am închis ecranarea psi, spuse el. I-am lăsat să se apropie, în plină splendoare a amăgirii... Apoi am conectat iar ecranarea şi i-am văzut, amîndoi, în adevărata lor înfăţişare! În timp ce ne îndreptam spre Nord, i-am explicat Cîrmaciului Negurii cum i-au legat la ochi pe el şi pe semenii lui, cum au fost folosiţi, obligaţi să trăiască într-o lume care nu a existat cu adevărat niciodată. L-am întrebat dacă vrea, el, şi oricine-i e drag, să-şi ducă în continuare zilele ca simple animale domestice, alegînd, într-o libertate îndoielnică, peste colinele reale, dar rechemaţi mereu la... „Cocioaba de Vis”... (Pipa îi fumega agresiv.) Aş vrea să nu-mi mai fie dat să văd atîta amar vreodată. Ştii, i se băgase în cap că e liber!

Tăcerea se întinse iar, peste traficul sălbatic. Charlemagne se apropia de orizont, iar spre răsărit cerul se întunecase.

În cele din urmă, Barbro întrebă:

— De ce toate astea?

— De ce au fost răpiţi copiii şi au fost crescuţi în felul ăsta? În parte, fiindcă aşa era structura pe care o creau Rătăcitorii. În parte, fiindcă studiau şi experimentau asupra membrilor speciei umane. Adică asupra minţii lor, nu a trupului. Şi apoi, deoarece oamenii posedă forţe aparte, pe care ei le consideră utile, cum ar fi puterea de a rezista luminii solare diurne...

— Dar unde voiau să ajungă?

Sherrinford făcu cîţiva paşi:

— Ei bine, spuse el, sigur că raţiunile aborigenilor îmi sînt neclare. Nu putem decît ghici modul în care gîndesc, ca să nu mai vorbim de felul în care simt. Dar părerea noastră e oarecum conformă datelor adunate. De ce se ascund de oameni? Presupun că ei sau, mai degrabă, strămoşii lor — şi să ştii că sînt muritori şi supuşi greşelii şi ei, nu sînt numai duhuri strălucitoare — ei bine, cred că localnicii au fost la început doar prudenţi, mai prudenţi decît oamenii primitivi, deşi aceia de pe Terra se arătau şi ei cu greu străinilor. Spionînd, citind minţile umane, cînd şi cînd, străvechii locuitori ai

Rolandului şi-au creat un bagaj de date care le-a permis să se convingă de faptul că oamenii sînt atît de altfel decît ei şi atît de puternici. Au mai aflat că vor sosi mai multe nave, cu mai mulţi colonizatori. Nu le-a trecut prin minte că li s-ar fi putut acorda dreptul de a-şi păstra ţara. Sau poate că ţin mai mult la pămîntul lor decît înţelegem noi. S-au hotărît să lupte, în felul lor. Aş zice că, odată înţeleasă mentalitatea lor, ştiinţa psihologiei va trăi o revoluţie coperniciană!

Entuziasmul îi creştea:

— Şi nu vom învăţa doar asta, continuă el. Au şi ei, cu siguranţă, o ştiinţă a lor, o ştiinţă nonumană, care s-a născut pe o planetă care nu se cheamă Terra. Fiindcă, ştii, ei ne-au cercetat cu măiestria gîndirii lor mai adînc decît ne-am cercetat noi înşine vreodată. Îşi croiseră şi un plan, a cărui punere în practică ar fi durat încă un secol. Ei, şi cine ştie ce cunoştinţe mai deţin ei? Cum îşi duc ei civilizaţia mai departe, fără agricultură vizibilă sau clădiri la nivelul solului, fără cartiere, mine sau ceva asemănător... Şi cum reuşesc ei oare să creeze noi specii inteligente, la comandă? Un milion de întrebări şi zece milioane de răspunsuri...

— Putem învăţa de la ei? întrebă Barbro, moale. Sau îi vom înfrînge, aşa cum ai spus că se tem?

Sherrinford se opri, îşi sprijini braţul pe spetează, îmbrăţişă pipa cu degetele şi răspunse:

— Sper că ne vom arăta blînzi în faţa unui duşman înfrînt. Căci asta sînt ei acum. Au încercat să ne învingă şi au pierdut. Într-un sens, trebuie să-i cucerim, ca să încheie pace cu civilizaţia noastră, a maşinii, pe care n-o putem lăsa să ruginească, aşa cum au sperat ei. Şi totuşi, ei nu ne-au făcut nici un rău atît de îngrozitor ca acelea la care s-au expus semenii noştri, unii pe alţii, în trecut. Apoi, repet, ei ne pot învăţa lucruri uimitoare, şi noi îi putem învăţa, la rîndu-ne, o dată ce vom şti să fim mai toleranţi cu alte forme de viaţă.

— Presupun c-am putea să le cerem o rezervaţie, spuse ea, şi nu înţelese de ce el se strîmbă uşor şi-i replică dur:

— Să le lăsăm lor onoarea asta, pe care ne-au oferit-o! S-au luptat să-şi apere lumea-lor-dintotdeauna, nu asta — şi făcu un gest larg spre oraş — şi s-ar putea să ne meargă mai bine şi nouă, dacă ne mulţumim cu puţin...

Se înclină parcă, şi oftă:

— Vreau să-mi închipui totuşi că, dacă ieşea învingător Tărîmul Duhurilor, oamenii de pe Roland s-ar fi dus, încet-încet, liniştiţi, ce-i drept, fericiţi chiar, pe ultimul lor drum... Ne ducem traiul în virtutea unor arhetipuri, dar oare ne sînt ele atotsuficiente?

Barbro îşi scutură capul:

— Îmi pare rău, dar nu te înţeleg.

— Cum? (El o privi surprins şi melancolic, apoi rîse.) Sînt un prost! Le-am explicat aceste lucruri atîtor oameni politici şi de ştiinţă, atîtor economişti şi mai ştiu eu cui, în ultima vreme, că am uitat să-ţi explic şi ţie. Pe cînd călătoream, mi-a venit o idee, neclară, de altfel, şi nu-mi place să vorbesc prematur despre ce-mi trece prin cap. Acum că i-am întîlnit pe Rătăcitori şi i-am văzut cum procedează, sînt aproape sigur.

Îşi îndesă tutun în pipă:

— Într-o oarecare măsură, spuse el, m-am condus în viaţă după un singur arhetip. Detectivul raţional. Nu a fost o poză conştientă, nu prea mult, a fost, pur şi simplu, imaginea care se potrivea personalităţii mele şi stilului meu profesional. Dar acest arhetip a extras stimuli adecvaţi de la majoritatea oamenilor, fie că ei au auzit, sau nu, impulsul iniţial. Fenomenul nu este neobişnuit. Întîlnim persoane care, în variate dozaje, ne aduc aminte de sfinţii martiri, de Buddha, sau de Muma-Pămîntului, sau, pe un plan mai puţin exaltat, de Hamlet, sau de d'Artagnan. Istoriceşte, ficţional sau mitic, asemenea simboluri cristalizează aspectele esenţiale ale sufletului omenesc şi, cînd îi întîlnim în viaţa de zi cu zi, reacţiile noastre vin din străfunduri care n-au nimic de-a face cu conştientizarea.

Brusc, deveni grav:

— Omul creează şi arhetipuri lipsite de „formă", cum ar fi Anima, Umbra, şi, după cît se pare, Lumea de Dincolo. Lumea magiei strălucitoare, care iniţial a însemnat desfătare, a fiinţelor aproape umane, unii asemănîndu-se lui Ariel, alţii lui Caliban, dar fiecare liber de slăbiciuni omeneşti şi de durere şi deci, poate, cumva neglijent de crudă şi mai mult decît poznaşă. Rătăcitorii în amurg şi clar de luni, fără să fie realmente divini, ci doar supunîndu-se unor conducători enigmatici şi îndeajuns de autoritari ca să fie numiţi, ei da, Crăiasa Neantului şi-a Nopţii, au ştiut foarte bine ce imagini să desfăşoare în mintea oamenilor însinguraţi şi ce iluzii să facă să apară în faţa lor, din cînd în cînd, ce cînturi şi legende să împrăştie prin aşezări. Mă întreb cît de mult au ajuns să cunoască din

poveştile cu zîne ale oamenilor, ea şi supuşii ei, cît de mult au ştiut să se transforme, ei înşişi, şi cît de mult oamenii s-au transformat şi ei, fără înţelepciune, în timp ce simţămîntul de a fi la Capătul Lumii îi pătrundea tot mai adînc...

Umbrele se furişau în cameră. Se făcu mai răcoare şi zgomotele străzii se mai stinseră cumva. Barbro întrebă abia auzit:

— Dar cine a făcut toate astea?

— Din multe puncte de vedere, răspunse Sherrinford, coloniştii trăiesc în evul mediu întunecat. Un om de-acolo are puţini vecini, nu prea e la punct cu toate ştirile de dincolo de orizont. Trudeşte din greu pentru a supravieţui într-un ţinut pe care îl înţelege doar superficial, şi care se poate întoarce asupra-i cu dezastre imprevizibile în oricare noapte. Mai e şi supus enormei sălbaticii din jur. Civilizaţia maşinii, care şi-a adus fiii aici, nu e prea plină de forţă acum. Colonistul ar putea s-o piardă tot aşa cum evul mediu a pierdut Grecia şi Roma, tot aşa cum întreaga Terră pare să le fi pierdut. Dacă ar fi sub influenţa prelungită, isteaţă, intensă, a arhetipului Lumii de Dincolo, ar începe să creadă cu străşnicie că vraja Crăiesei Neantului şi-a Nopţii e mai puternică decît energia motoarelor. La început, credinţa lui, apoi faptele, i se vor supune. Oh, sigur, va fi fost un proces de lungă durată. În mod ideal, s-ar fi întîmplat aşa ca să nu se observe, mai ales de către orăşenii ce se scaldă în confort. Dar, în cele din urmă, cînd hinterlandul se va fi prăbuşit în epoca de piatră, desprinzîndu-se de ei, cum ar fi mai putut ei supravieţui?

Barbro respira sacadat:

— Ea mi-a spus că ne vom bucura atunci cînd flamurile lor vor flutura în ultimul nostru oraş...

— Şi sînt sigur că ne-am fi şi bucurat, recunoscu Sherrinford. Totuşi cred în şansa de-a ne alege singuri destinul.

El se cutremură de parcă ar fi încercat să se elibereze de o povară. Îşi aruncă cenuşa din pipă şi se întinse din toate încheieturile:

— Ei bine, adăugă el, n-a fost să fie aşa...

Ea se uită ţintă în ochii lui:

— Mulţumită ţie!

Obrajii lui se împurpurară:

— Cu timpul, oricare altcineva ar fi... Important e ce vom face acum şi hotărîrea asta e prea mare pentru un individ şi chiar pentru o generaţie.

Ea se ridică:

— Doar dacă hotărîrea nu e decît personală, Eric, şopti ea, simţind cum îi arde faţa...

I se părea atît de ciudată timiditatea lui...

— Speram să ne mai întîlnim...

— Da, şi chiar foarte, foarte des!

*

Ayoch stătea pe Măgura lui Wolund. Aurora tremura atît de strălucitor, deşirîndu-se în fîşii imense de lumină ce ameninţau să acopere lunele în declin. Bobocii de piracantă se desprindeau de pe ramuri, mai licăreau pe ici şi pe colo în jurul rădăcinilor, prin yerba care foşnea uscat sub picior şi împrăştia fum de lemn ars... Aerul era încă oarecum cald, dar nu se mai iveau luciri pe orizontul amurgit.

— Rămîneţi cu bine, norocul să vă-nsoţească, dădu chemare pukul. (Cîrmaciul Negurii şi Părere-de-Vis nici nu priviră înapoi. Ca şi cum n-ar fi îndrăznit. Se pierdură încet, departe, spre tabăra omenească ale cărei lumini anunţau răsăritul unui astru nou în Sud).

Ayoch mai adăsta. Simţea că s-ar fi cuvenit să-i ofere urări de bun-rămas şi celei cu care se însoţise de curînd şi care aţipise sub dolmen. Aici nu va mai sosi nimeni pentru a iubi sau isca vrajbă. Şi nu-i veni în minte decît o frîntură de cîntec vechi. Se ridică şi-şi undui corzile glasului:

Din sînul ei
O floare a-nmugurit,
Vara l-a ars:
Cîntul e sfîrşit.

Apoi întinse aripile larg, cătînd la drumul cel lung spre departe.